

*ღუქსით დათვუნული თავი შევაჩვენე,
შეზების მოზღვაება რომ ვერ შევაჩერე...
აშინან გუნადე*

შეზების მოზღვაება

აშირან ბეწაძე

რჩეული ლექსები

კორექტორი: ანა გაბრიჭიძე
კომპიუტერული დიზაინი: კობა ჭელიძე

თბილისი 2013 წ.

საშობლობი. მის მშვილობიან მომავლობი. ერთიან
 საქართველოში. საქმიან აქამიანებში. ბავშვებში.
 უსახლოლო შიქსნიტოლო ჰოიცი. მხსცუროლი აქნიის ათი
 ნიგნის აქსონის აქნიან ტიქსცი უსნიტოლო
 შიქსნიტოლო საქმიანობაში.

მ. წიქსნიტოლო სხიქსნიტოლო წიქსნიტოლო

ლექსების კრებული „მუხების მოზღვაება“ ჩემი მეათე
 წიგნია. მასში შესულია ბოლო დროს შექმნილი ახალი
 ლექსების სერია, ამასთან მის პირველ ნაწილში იხილავთ
 სადილო, ხოლო მეორე ნაწილში კი საბავშვო-გასართობი
 ლექსების ერთობლიობას.

წიგნის ასეთი სახით მიწოდება მკითხველისათვის
 ჩემთვის პირველია და ვფიქრობ დიდად საპასუხისმგებლოც...

ვიმედოვნებ, ბევრს მოეწონება და დაინტერესებს წიგნის
 როგორც გამოცემის უკეთესი ხარისხი, ასევე მასში შესული
 ლექსების შინაარსობრივი მხარე... მთელი სიმძაფრით ვგრძნობ
 თქვენს მხარდაჭერას.

ომერტი გვთავსავს. ომერტი თავსავს
 ზვიგნს კვიყანანს!

ავტორისაგან

ISBN 978-9941-0-4593-6

მზე ბობოქრობდა

მზე ბობოქრობდა მწუხრის ბურუსში,
ელვამ შეაკრთო წამით წყვდიადი,
სულმა მონახა ადგილი წმიდა,
ლოცვის შეაღო კარი დიადი.

ცამ ჩამოყარა წვიმის წვეთები,
ღრუბლებს ჩამოსდო მხრებზე ნიკაპი,
ქარმა მიართვა მიწას ნადავლი
და მიაფარა ფოთლის ნიღაბი.

მზე გაემიჯნა ბინდის მწვერვალებს,
მას თვალებიდან ცრემლი წვეთავდა,
ჩამქრალი ვნება ბნელეთში იჯდა,
დამფრთხალი გული ძლივსღა ფეთქავდა.

მე გავეკიდე ჩემს ძველ ოცნებებს,
მიტომ იწვოდა სული გრძნეული,
ცნობიერების სავალი გზები,
რომ დამრჩა თავზე გადამსხვრეული...

ბოლომდე დაუხანკე

მე ბოლომდე დავიხარჯე
ეს წიგნი რომ გამომეცა,
ლამაზ ყდაში ჩამესვა და
ასეთი სახე მიმეცა.

მიმზიდველი სილამაზით
„თვალი სვამს და თვალი ჭამსო“,
მიტომ არის ინტერესი
ჩემი ლექსის რითმს რომ ჰგავსო.

ვუტრიალე რუდუნებით,
აღარ დამიკლია ხელი
და „მუხების მოზღვაგებას“
მივეცი მუხების ფერი.

წიგნო... ლექსებს უპატრონე,
ჩემს რითმსა და ჩემს ტკბილ ენას,
მოაბნიე ხალხში სხივად,
მოანატრე თავი ყველას.

შეაყვარე მკითხველს ძლიერ
ლექსში თქმული ყველა სიტყვა,
რაც მინდოდა გულით მეთქვა,
ვფიქრობ, წიგნში სრულად ითქვა.

ცრემლით ვასველებ ჩითმებს

ცრემლით ვასველებ ჩითმებს,
ალი მედება ხსოვნის,
შიში მაქვს ჩემში რწმენის
დაკარგვის, ველარ პოვნის.

დაფეთებული მუხებს
და ნახულ სიზმრებს ვეყვარობ,
რატომ მომტაცე ფიქრი
გადარეულო ქარო?!

რატომ მაჩვენე დარდი
ზღვარს გადასული მტრობის,
და გამიჩინე ეჭვი
ამ მტრობის ჩემში ყოფნის...

მოვედი დღემდე მწყრალი,
მუხები ჩითმებს მთხოვდა,
იქნებ, რაც ვწერე უფრო
მეტი მეწერა სჯობდა.

ლაუვარდმა დაჰკრა შორეთს,
ჩაიმსხვრა ნისლი ღამის,
ო!... ღმერთო, მომეც რწმენა
მე საკუთარი თავის.

შანჯოს შჯოუბ

სულ მარტოს მტოვებ,
სწრაფად მშორდები,
იკარგებიან ზღვისკენ ქარები,
ქვიშაში კიდევ ტალღის გორები...

შენ ზღვის მოქცევას მაგონებ,
გიყურებ მარტო, ეული,
მოდისარ ჩემთან, ისევ მშორდები
და რჩები გულში ნატვრად ქცეული...

მე ვარ ნაპირი,
მიტომ მშორდები,
რათა ზღვის კიდეს
ზედ დაესახლო...

მერე ჰორიზონტს,
ღრუბლებს მიხლიდი,
ზღაპრად ქცეული
რომ დამენახო...

დამენახო და გული მატკინო,
მითხრა, რომ ახლა შორსა ხარ ჩემგან,
აღბათ, იმიტომ დამტოვე მარტო,
რომ დარდიანმა ვიარო ყველგან.

შინის გუნდები

ამ სიამაყემ შეანელა სამყაროს ბრუნვა,
ვდგე ვარ უდრეკი და დიდგულა მე მონა მიწის,
ვისაც უნახავს, წაუკითხავს ჩემი წიგნები,
ის გაიგებს, რომ გული წრფელი ლექსებში
იწვის.

ბევრი მადლს მაძლევს, სამაგიეროდ არაფერს
ითხოვს,
თვით ბედისწერამ განარისხა ჩემი ვედრება,
როგორც უეცრად, გაკვირვებით ახდენილ
სიზმარს

მწველი მუხები თავის ძლეველს ისე ნებდება.
მოსჩანს ბურუსით დაფარული ცის კაბადონი,
მისკენ მიბიძგებს ეს დროება, სიბნელეს მაჩვენებს,
ყურს რომ მიეუგდებ გულის ძახილს, სულის
გოდებას,
ჩემს უნებურად დარჩენას ვთხოვ ამ ქვეყნის
გამჩენს.

მოდის მუხები და სასწრაფოდ ითხოვენ
შველას.

მე კი მოფრენილ ოცნებებთან თამაშს ვუნდები,
ისე მივაწყვე ერთმანეთზე ჩემი ლექსები,
როგორც სახნისით გადაყრილი მიწის
გუნდები...

უცო, ერო შთანთქავს

ზღვაში ჩაეშვა ღრუბლის წყება უსასრულობის,
ირონიულმა სიყვარულმა შექმნა ეპოქა,
ისევ ჩააქრობს ანთებულ კვარს ქროლვა

ძლიერი,

ჩემი ცრემლები ამ სამყაროს აღარ ეყოფა.

ვიცი, დრო შთანთქავს უძრაობის ამ

სინამდვილეს,

მითხარ, თუ შეძლებ მოფერების ნაყოფად

ქცევას,

მე აღტაცებას ვეღარ ვუძლებ უსაზღვროების,
გააბათილებს აღზევება ჩემს თავის მტკრევას...

წყნარი დღეები, ვხედავ, შენი დიდი მადლია,
თავს დაგტრიალებს მოგიზგიზე სინათლის

ჩქერი,

ზღვარდაუდები ჰარმონიის დიდო სათავევ,

სიკეთის ასეთ სიუხვისთვის, ბევრი გყავს მტერი.

უსიყვარულოდ დამქანცველი თავისუფლების,

შენს გარშემო რომ შეკრულია ღრუბლის

ბულული,

სალოცავ კერპად დამიტოვე ფერთა სილადე,

ამ ჩემს გულ-მკერდზე გადმოყრილი შენი

კულულის.

ჩემს ლექსებს

ჩემს ლექსებს, ნაწერს ასე ადრეულს,
რომ არ გაშლია კოკორი ვარდის,
ჯერ არ მოსვლია დრო მოფერების,
დრო შეფასების, ცუდის და კარგის.

ამ ლექსებს, როგორც ძვირფას საგანძურს,
როცა თავისი დრო მოაკითხავს,
ბევრი მოაცლის მტკვერსა და ნაგავს
და ინტერესით გადაიკითხავს.

მერე კი იტყვის თავისთვის გულში:
– „ღმერთო! აქამდე, სად ვიყავ, ნეტავ,
ადრე ყოფილა ეს სანახავი,
ამას ყველაფერს ახლა კი ვხედავ!“

... როდის ყოფილა, რომ სიცოცხლეში,
ვინმე აფასეს იმაზე მეტი,
ბევრს არ სწვევია მწვერვალზე დგომა,
ბევრს არ ჰქონია ასეთი ბედი.

რომ გავიხსენო პოეტთა რიგი,
რა შეედრება რითმებს ლამაზებს,
წარმოიდგინეთ გალაქტიონიც
მის სიცოცხლეში ვერ დააფასეს.
ჰოდა, მე ვინ ვარ? რას წარმოვადგენ?

ვერ შევძლებ ვიყო გზათა და ხიდად,
რომ ჩემი ლექსი მე შევაფასო,
ამბიციები კი მქონდეს დიდად.

მაგრამ ვთვლი, რაღაც შევძელი, მცირე,
ჩემი იღბალით და ჩემი ბედით,
ერთი რიგითი მწერალი მეც ვარ,
ნება სურვლით უფალი ღმერთის!...

მუზეუმის მოზღვაუება

მოდინ ფიქრში,
მოდინ ძილში,
მუზეუმის მოზღვაუებამ
ჩამაგდო სიბლში.

იშლება, იფურჩქნება
სიცოცხლის ხეები,
ღამე განათევი
მირბიან დღეები.

ღმერთო, მოვლენილი
ცოდვა ამაცილე,
ცოტა დამაწყნარე,
ცოტა გამაცინე.

მინდა აღმაფრენა,
თავს ვერ მოვიყრუებ,
ლექსების, ზღაპრების
ამბებს მოვიტყუებ.

უნდა დავიშალო
ფიქრში ანა, ბანად,
ვხედავ, რომ ვრჩები
უფლის ანაბარად.

ლექსით დათრგუნული
თავი შევაჩვენე,
მუზების მოზღვავება
რომ ვერ შევაჩერე...

* * *

ვიცი, რომ ჩემს რითმებს
სიცოცხლით განწყობილს,
წიგნები ინახავს
ფურცლებზე დაწყობილს.

ვერ აუველი

ვერ აუველი დღეებს
და ფიქრებს სევდის ფერს,
მე ვეძებ ისევ რითმებს
ჩემს სულს შესაფერს.

ლექსის პწკარების ქარი
თავს დამტრიალებს მუდამ,
ხელში აიღო ქნარი,
ჩემთან მოვიდა მუზა:

„აბა! გამოცდა გულის,
მითხრა, პოეტი თუ ხარ,
ამას მე ვერ გაუუძღვებ,
რასაც ძალიან ვწუხვარ.“

უნდა ვიწამო ისევ
დარჩენილ ფიქრის ავის,
და ყველაფერი არის
ბრალი საკუთარ თავის.

როცა კვლავ შოვა ზაფხული

ცოცხლდება წარსული დღეები,
სულ გნატრობ, სავანევ ფარულო,
ცისფერო მდინარევ, რიჟრაჟზე,
ვიცი, რომ კვლავ ისევ ხმაურობ.

ჰყვავიან ბებერი მინდვრები,
ყოველდღე გიჟურებთ ფიქრებით,
ვერ შევძელ მენახეთ ამდენ ხანს,
უჩემოდ ხომ ცუდად იქნებით...

ღრუბლები დაბლა დასულან,
მინდვრებს ედებიან ნისლებად,
დრო გადის, მანძილი იზრდება,
ძნელია თქვენი მიგნება.

ფიქრებში დავიბრუნე ბავშვობა,
ღამაზ დღეებად ასხმული,
წელს უნდა გნახოთ უცილოდ,
როცა კვლავ მოვა ზაფხული.

და ვიყო მშვიდად

დავეძებდი... ყოველთვის მსურდა
რალაც არსამდე მისვლა,
ყველა საქმეში, ლექსის სტრიქონშიც
გავეგონებდი მის ხმას.

წარსულ დღეებზე, ჩავლილ დღეებზე,
მის მიზეზებზე ფიქრად,
დავიშლებოდი და რა მოხდებოდა მაშინ,
იქნება, ვინმემ მითხრას?

მსურდა, რომ თვითონ შემძლებოდა
დახლართული გზების პოვნა,
ახლა არ მინდა, დრო გასულა
და დარჩა მხოლოდ ხსოვნა.

ახლა რა არის, როცა სიბერე
ასე ახლოა და ცხოვრებაც თითქმის გავიდა,
არც მაქვს სურვილი, რომ გავისხენო
ის ყველაფერი ისევ თავიდან...

მინდა, რომ დარჩენილ დღეებს
ვეფერო დიდად,
ვიყო უფლის იმედად
და ვიყო მშვიდად...

შისახსოვნა ღმერთმა

როცა ცხოვრებამ დამღალა
და აღარა ვარ ბიჭი,
უცნაურად შემობრუნა
ახლა უფალმა ნიჭი.

როცა აზრს ვწერ და სტრიქონი
მარტო მე ვიცი ერთმა,
უცნაურ ლექსის რითმების
წყობა მასწავლა ღმერთმა.

აზრებს ვაწყობ და ზეციდან
მესმის უფლის მღერა,
უცნაური დამანათლა
მე მან ლექსის წერა...

დრო მოვიდა, რომ ვიმღერო
ძველი სიმღერა გედის,
საკვირველი დასასრული
ვნახე ჩემი ბედის.

გაფრენილო სიყმაწვილევ
და ცხოვრებავ ერთო,
მე მინდა, რომ ამ სასწაულს
გიმადლოდე, ღმერთო...

სასწაულს ვუღო

შენგან უფალო, სასწაულს ველი
მაღე, ახლავე, სწორედ დღეისთვის,
ნუ იზამ ისე, მანამდე მოგკვდე,
სანამ სიკეთე მინდა სხვებისთვის.

გთხოვ, გეხვეწები, მკაცრად ნუ განმსჯი,
ჩემი მოთხოვნა უფრო მზარდია,
შენ ხომ მაჩუქე ამ ქვეყნად ყოფნა
და მეც ცხოვრების გავლა მწადია.

მსურს ლექსის ტრფობით, მუზების წყობით,
სიმღერით შევძლო ამ წლების გავლა,
კიდევ ბევრი მაქვს საკეთებელი
და კიდევ მინდა ცხოვრების სწავლა.

ისე გავთელო წუთისოფელი,
ჩემი წარსული ლეგენდად იქცეს
და გავლებული კვალი ძლიერი
გადაჰყურებდეს გადაშლილ სივრცეს.

შინა გახსოვდეს

მხიბლავს, შენ ჩემზე ამდენს რომ ნაღვლობ,
მე რომ შენ გდარდობ, მოსაწონია,
სულ არ განვიცდი, ვინ იტყვის აუგს,
ასე მოქცევა ვთვლი, რომ სწორია.

ვხედავ, რომ შენში არ ზის თვალთმაქცი,
მომწონს, რომ ჩემებრ სხვასაც ენდობი,
არავის ჭორებს არ იტყვი ჩემთან,
ნათლად სჩანს გულით, რომ ხარ შენმდობი.

მადლობელი ვარ, გმადლობ იმისთვის,
გაცნობის დღიდან გიყვარვარ ასე,
დიდი სითბოთი და სიხარულით
ვხედავ, ბოლომდე გული გაქვს სავსე.

არ დაგვიკარგავს ჩვენ ერთმანეთი,
არ გვიდავია ჩვენ არასოდეს,
მე შენთვის ბადრი მთვარე ვარ, სავსე,
გზას რომ გინათებს, მინდა გახსოვდეს...

მონაგამხდარი

ეს დღე მონაა დიდი სიშიშვლის
დრო კი მოსულა უსახური და შემზარავი,
უბედურება იმაშია, რომ ამის მთქმელი
და არც გამგონი არ სჩანს არავინ.

წაულეკავს და წაუბილწია მთელი ქვეყანა
ემშაკის ყუთებს, გამოგონილს მისივე ხელით,
მათ შორის თითქოს აზროვნება არის მაღალი
და დაუპყრია ემშაკის ყუთს ქვეყანა მთელი.

წიგნის წაკითხვა აღარ უნდათ, ა! ყველაფერი
ამ ყუთებშია მოცემული, რაც გინდა ნახო,
წერა-კითხვასაც გასწავლისო, მთლად
შეიშლები,
ეს ყველაფერი გონებაში რომ დააღაგო.

სადღაც წასულა ზნე, მორალი, გაქრა მიზანი
და მორჩილება დადის ბნელში ბოდმით
დამთვრალი,
ახალგაზრდობა დაუნდობლად ცურავს მორევში
თავდავიწყებით, რკინი ყუთის მონაგამხდარი...

გაუფრთხილდეს ქალის მანდილს

საკუთარ ფიქრის მპარავი
დროს ჩაფრენია კლანჭებით,
თვითონ დღე, დღე უსახური
დროს სთხოვს:
„მეც შენთან დავრჩები“.

მზე მოლოდინით დაღლილა,
მთებს დააფრინდა ნისლეები,
ზღვაში თავს იხრჩობს სინათლე,
ზღვას სთხოვს:
„სულ შენთან ვიქნები“!

ფიქრი ტოვებს დიდ ნაფხეზურებს,
ჩემსკენ შემობრუნდა სივრცე,
გული მოლოდინს გაუყუჩდა
და სთხოვს:
„სიბნელეს ნათელი მისცეს“.

ლაჟვარდში ყვავილები დაიხატა
ქარი მიანგრევს წადილს.
ვაჟი მეგობარს ეფიცება და
პირობას დებს:
„გაუფრთხილდეს ქალის მანდილს“.

ეს მონაცხება

გთხოვ, ყური უგდო ჩემს ნათხრობ სტრიქონს,
მაგ სილამაზე მწვავედა შორიდან,
ფიქრებს მოვაბნევ ტყესა და მინდორს,
დიდ მონატრებას შენთან მოვიტან...

ჩოლაბურის პირს ტალღები ანგრევს,
ეწერს ედება მიხაკის ფერი,
ნეტავ, თუ გახსოვთ მწყემსი ბიჭები,
რომ ვერ აფრთხოვდათ მზის სხივი მწველი.

ლახტის მოპარვა, რიკი, ტაფელა,
ქვით სალაობა, ბურთის თამაში,
ცხენზე ჯირითი და წყალში ყვინთვა,
ამ დროს ნახირი ძოვდა ყანაში.

ვიღას ახსოვდა ძროხების მოვლა,
თან გსდევდა მიწის, ზეცის ტრფიალი,
ბეგრჯერ ღამითაც მინდვრად დარჩენილს
გვართობდა ურჩი მთვარის ციალი.

გამიგე ჩემო ადგილის დედავ,
თმა შევერცხლილი შემოვრჩი ქალაქს,
სოფლის წიაღში, რომ გავიზარდე
მეამაყება, არ ვნანობ ამას.

უთქმელი ძაღვი ვაჩ

ქარიშხალი ისე ბობოქრობს
შეშლილია უსათუოდ, ვატყობ,
დავიდალე ამდენი ბობოქრობით,
მზის სხივს და წყნარ დღეებს ვნატრობ.

ნუ ამიჭრელებ ზამთარო ფერებს
მოფრენილ დარდებს მინდორში ვუშვებ,
ნუ ჩამისაფრდები გაიგო ყველაფერი,
ნუ მათქმევინებ ოცნებებს უთქმელს.

ნუ ცდილობ სულში ჩამწვდე ბოლომდე,
ამოიცნო ჩემი გულის ნადები,
მერე საჭოროად გაიხადო
ის გაგებული ახალი ამბები.

მე რაც მჭირს, მეყოფა, ჩემია პირადი,
ეს დარდიც ჩემივე ხვედრია,
მე ხომ შენგან არაფერს ვითხოვ,
ჩემი იმედი მხოლოდ ერთია.

უფალი დამიფარავს ამ ბოროტებისგან,
მე მისი ძალით და იმედით დავდივარ,
რას მერჩი, მე ჩემი მაქვს საფიქრალი.
ოცნებად ქცეული უთქმელი დარდი ვარ.

ქანშა ონაუანშა

ქარმა ონაგარმა ფოთლები დაგლიჯა,
ხეებს შეაგება ოცნების თარეში,
ყვავილის კონები ცის კიდეს ასწია
და ფიქრობს, უთუოდ გაცვალოს რამეში.

უნდა, რომ ცხელ გულზე მზის კიდეს ავიდეს,
მოსტაცოს ალერსი შვილივით ეული,
უნდა, რომ ყოველი წმინდანი დააფრთხოს
და ფიქრი წაართვას სულს გადარეული.

* * *

ლოდინი კაწრავს სურვილებით დამსხვრეულ
დღეებს,
ქარო, ეს წამი, იქნებ, ტრფობის ფასადაც მისცე,
შენი ანცობა, ქარტეხილი არის ცნობილი,
ვხედავ, ახალი ფერი დაჰკრავს შორეულ
სივრცეს.

* * *

კაცი უნდა იყვეს ერთგული,
საქმეში არა ღორობდეს,
თუ რამეს ხელი მოჰკიდა,
მას უნდა მიჰყვეს ბოლომდე.

მე ვუცნეო

*ქართული სიტყვის ღამაზად გადმოცემის დიდოსტატს,
პოეტ ქალბატონს ირმა ქურასბედიანს!*

მე ვეტრფი შენნაირ პოეტის სტრიქონებს,
სჩანს ღმერთისმიერი ქალი ხარ ნამდვილი,
უფალს რომ ადიდებ მაგ ლექსის მწკრივებში
და გესმის რას ნიშნავს ქართული მანდილი.

ღმერთს წერ, რომ უმწეო კრავი ხარ უმისოდ,
უნებურ ცდუნებამ ცოდვები აგვკიდა,
ამ დედამიწაზე ეშმაკი ბატონობს
და უნდა გვიშველოს უფალმა მაღლიდან.

ნუ გაგიკვირდება, დიდო ქალბატონო,
თუ თმებშიც სითეთრემ ნიშანი იჩინა,
ეს წლების და დარდის ბრალია უცილოდ,
წარსულმა ბავშვობამ გულში მიიძინა...

მინდა, რომ კვლავ დიდხანს უმღეროდე
სიცოცხლეს

და შემოქმედების სურვილით იწვოდე,
თუ ვინმე დიდ სიტბოს უგზავნის ქვეყანას,
ჩვენ პოეტები ვართ, ეს უნდა იცოდნენ.

დაგლოცოს უფალმა, იყავი დღეგრძელი,
შვილების სიკეთეს და წინსვლას გისურვებ,
თუ შენი მკითხველი ადიდებს მაგ ლექსებს,
ერთ-ერთი მეცა ვარ, მეც თქვენთან მიგულებთ...

უფალმა ამომიჩემა

კლდის თავზე ფესვებს ვეჭიდები, რომ არ
ჩავგარდე,
თავზე ყორნების და სვაგების გუნდი
ტრიალებს,
მე სასწაულით გადარჩენას შევთხოვ
წმინდანებს,
ჩემი ჩავარდნა და ჩაჩეხვა უნდათ ტიალებს.
სვაგების გუნდი გამალებით მძორს და ლეშს
ექებს,
სიცოცხლე ძლიერ ტკბილი არის, ეს არ
მეშლება,
ჩემმა ამ ძალამ გააოცა მტერი ცბიერი,
ვხედავ, რომ ისევ მედგრად ვღებვარ, გულზე
მეშვება.
დრო გადის, მაინც უდრეკი ვარ იმათ ჯინაზე,
ფარული ძალა მაძლიერებს, სიცოცხლით
მავსებს,
ინტერესი და გაკვირვება აწუხებთ ძლიერ,
როცა მხედავენ ქედუდრეკს და გონებით
სავსეს.
მტერო ცბიერო, ტყუილად გაქვს იმედი დიდი,
ეს შენს გენშია არგატანის და მტრობის ჩვევა,
სადი გონებით ჩაუფიქრდი, მიხვდები ამას, რომ
ვერას მიზამ... მე უფალმა ამომიჩემა...

ნუ შუუცდები

ნუ შეეცდები გამათამამო
და ნუ დამიგებ ხალიჩებს ფრთით,
ჩემი მიზანი ერთია მხოლოდ,
ვიარო ნებით უფლის და ღმერთის.

ნუ მომცემ ოქროს, ნურც შემპირდები,
გთხოვ, ნუ დამიფრთხობ წუთებს ღამისას,
ნუ ცდილობ ისევ, რომ ოცნებებით
ვიარო გზებზე სავსე მთვარისას.

ვერ ამიჭრელებ თვალებს ცდუნებით,
უკვე სითეთრე გამიჩნდა თმაში,
ჩემთვის მჭირდება იმედი ძლიერ,
რასაც დავეძებ საკუთარ თავში.

ჩავთვალე ისე, თითქოს არც მიცნობ,
ნუგეშის ძებნა ჩემი ხვედრია,
მე არავისგან არაფერს ვითხოვ,
ჩემი მფარველი ჩემი ღმერთია...

ვინ დავეშალე

ოცნებად ქცეულ ღამის თენებას,
ვერ დავეშალე მუხების ლანდებს,
გადარეულმა არ ვიცი, რა ვქნა,
ვეგრძნობ ასეთ ყოფნას ვერ ვუძლებ ამდენს.

უსახურია სრულად ვედრება,
რთული გზებია ვიცი შენამდე,
ხელს ვკრავ ძველ გრძნობებს მოუშორებელს,
ჩაფლული რომ ვარ მასში ყელამდე.

შემოვარდნილმა რითმების წყებამ
აღბათ, ჩემამდეც ბევრი აცდუნა,
გთხოვ, გევედრები, საშველი მომეც,
ვხედავ გრძნობები ცამდე ასულა.

სწორედ ის არის მუხების ჯარი,
გულში სიმები რომ შემირხია,
ვერ ვუძლებ გრძნობებს სულმოუთქმელებს
და ვგრძნობ, რომ მეტი არ შემიძლია.

დღეს ღმერთს ვთხოვ, უფალს, რომ დამეხმაროს,
სხვა არვინაა ვხედავ მშველელი,
რითმებთან ერთად ის არის მხოლოდ
ჩემი ფიქრების ღამის მთევველი.

მე დღეშე ვიძებ

დღემდე ვეძებ და ვერ მიპოვნია,
ჩემი წვალება მე მიგლოვია,
ვიცი უცილოდ, ვიპოვი მალე
და შენ მოგიძღვნი იცოდე ხვალე.

მე საკუთარ თავს დავეძებ დღემდე
შენთვის მინდოდა მორთმევა, მენდე,
მის ძიებაში გავლიე წლები,
ჩემი ვერ ვნახე, ვიპოვე სხვები.

ცხოვრებავ... ჩემო ძიების ღმერთო,
ტკბილო საუნჯევე ამ ქვეყნად ერთო,
უნდა მიშველო და გამახარო,
თუკი ვერ შეძლებ, თავი დახარო.

მე ჩემსას ვეძებ, არ მინდა, არა...
სხვისი მუხების, სტრიქონის ძალა,
ამ ძიებაში გავტკეპნე გზები,
ვიცი, მივაგნებ... მე ამას ვხედები...

ღმერთი მიშველის და მიპატრონებს,
თითქოს მადლიდან ის ხმას მაგონებს,
ვიცი, ჩემს მიმართ არის კეთილი
და ვთხოვ, სულ ბოლოს...
დასვას წერტილი...

ჩაცომ ხეობა?

უძილობად გადამექცა ღამე,
დარდში ამერია სევდა,
ცაზე ვარსკვალავების გამოჩენას
მთვარის დაბნელება სდევდა.

ვეღარ შეეგუა გული
სევდის ასე ჩუმად მოსვლას,
მთვარის დაბნელების მერე
სული სინანულით მოსთქვამს.

იმედი მალე გათენების
გულს მოსდებია ქარად
და ზეციური სითბო
დარჩება ჩემთან მარად.

ესეც შეყოფა საჯღაღ

გთხოვდი: დაჯერებას, გაგონებას.
მინდოდა ღმერთად, რომ მექციე,
ქარში დამცავ ფარად აგეფარე,
ხშირად გიკითხავდი ლექციებს.

შენ კიდევ მაინც არ დამიჯერე,
დაიხშვე ყურები სასმენად
და მერე კარი რომ მომიხურე,
მე ესეც მეყოფა სასჯელად.

ნეტავ რად გინდა

ნეტავ რად გინდა აშოლტილი მაღალი ტანი,
ან კიდევ მისი სილამაზე დახატულ თვალთა,
თუ დაუნდობლად გიორგულებს და
გიღალატებს,
თუ ვერ გაიგო განსხვავება შენი და სხვათა.
ნეტავი იმას, ვინც სიყვარულს ბოლომდე მიჰყვა
ოჯახის სითბო ამჯობინა უაზრო თამაშს,
ვინც აღვირახსნილ სურვილს დროზე უარი
უთხრა,
დღეს სიამაყით ახსენებენ შვილები მამას.
მაგრამ თუ მაინც სულმა სძლია არაკაცობის
და ცოლ-შვილს ისევ ამჯობინა საქმე
გრძნეული,
თუ მის ქონებას წყალს გაატანს რაც აბადია
და მერე ქალაქში, რომ დარბის გადარეული.
გწამდეს, ცხოვრება მარტოობის სუსხსაც
უჩვენებს,
ათასი ენა გადაივლის ეჭვის და ჭორის,
სევდის ბორბალი გაიელვებს, მაგრამ რაღა
დროს,
თავშერცხვენილი ვედარ ივლის მის ტოლთა
შორის.

...ამიტომ ვამბობ: გთხოვთ სუყველამ ყური
დამიგდოს,
ვაუკაც კაცს უნდა ნებისყოფა ჰქონდეს ძლიერი,
თუ კი შვილების და ოჯახის სიტბოს აფასებს
მაშინ მიენდე, თუგინდ იყვეს გადამთიელი.

გულში სიხარული მოვიდა

სიტბო ემატებათ მზის სხივებს,
ვარდებმაც იხარეს ადრიან,
სიცოცხლე ალაღებს ქვეყანას,
ცივი დღეები კი გადიან.

მიდიან, იცვლება ბუნება,
ქარებს სისუსტე ეტყობათ,
ბორგავენ შავი ღრუბლები,
ვატყობ, სხვაგვარად არ ეწყობათ.

გულმა გაიხარა ნეტარმა,
აშკარაა ისიც გრძნობს გაზაფხულს,
მზის სხივის სიტბო რომ უგრძნიათ,
ვხედავ ნუშის კვირტებს დაზაფრულს.

გაპარულა, წასულა ზამთარი,
გაზაფხული მოდის შორიდან,
იწყება რაღაც ახალი,
გულში სიხარული მოვიდა.

ჩემთან მოფრინდა

სახეშეცვლილი, გათოშილი, ალბათ, საშველად,
ჩემთან მოფრინდა უცხო ფრინველი,
სითბოსა და ალერსს ჩვეული...

– ვინ დასძრას იგი,
უმოქმედოდ დამდგარი მთები,
მთები შავი და ჯართად ქცეული.

გხედავ თავს ახლის,
თითქოს უნდა სული დალიოს
და მთებთან დარჩეს...
ივიწყებს წარსულს,
იმას, ვინ არის და თავის გამჩენს.

ქარო, თავს რად იკლავ ამ კლდეებზე,
არ ჰგეგხარ წამსვლელს, გხედავ
არც დამრჩენს...

ნუ ითხოვ ჩემგან დაუინებით
შენთან ყოფნას და გვერდით დგომას,
როგორც დაუნდობელს და შენს განმსჯელს...
შენ ვერ განგხჯი, ვერც გიშველი,
ვერც გადაგარჩენ...

ისმის ნუშაში

გარშემო ელვამ გაანათა გზები და შარა,
ჩემი ოცნების შარიშური ისმის წვიმაში,
მეხმა იჭექა, ისე, თითქოს მთები დაიშალა
და გასროლილი ნამტვრევები მომხვდა
ყვრიმალში.

მკაცრი დუმილი ნიშანია რაღაცა ახლის,
გარდასულ დღეთა მონატრებებს ვახრჩობ
ცრემლებში,
მე შენგან აღერსს მოველოდი თვალების
დახრით,
დიდ სიყვარულში მოზღვავებით, ღამით,
ბნელეთში.

ვხედავ გარდასვლა ეპარება დილის ალიონს,
ჩემი ფიქრები ასე ჩუმად როგორ ბერდება,
უნდა, რომ წლები, დარჩენილი, მალე გალიოს
და შეაფეთოს ღრმა სიბერეს ჩემი ვედრება.
დღე ნისლიანი მოგვდგომია კარებს სახლისას,
ჩემს არსებაში მახვილივით მზე აღარ ჩადის,
დარჩენილ დროში მოყოლილი ფიქრი ახლისა
ვხედავ უბადრუკ მოლანდებად სადღაც რომ
დადის...

მოშიახლოვდი შუშლილობავ

მოშიახლოვდი შეშლილობავ, ესლა მაკლია,
შენი მოსვლა და ჩემთან ყოფნა, ჩემთვის
მადლია,
მე ვხედავ ბოდვებს, შარიშურით ჩემზე მოცინეს,
დაუნდობელი სიყვარულის იქნებ მოწილეს.
მეფობს პირქუში მდუმარება, მსწრაფლ
გამაღებით,
განწირული ვარ მომხიბვლელი შენი თვალებით,
გადავიდალე მინაცრული ურჩი ქალებით,
შორს დაკიდული ღრუბელივით თითქოს
მთვრალებით.

მართალი მითხარ, რომ გავხდი მსხვერპლი
მე შენი განსჯის...
არ ვიყავ ღირსი არავისგან
ასეთი დასჯის...

* * *

გადივლის დროის მანქანა
ფიქრების რიგში ჩაწყობით,
გრძნობებს გავატან ცივ ქარებს
პესიმისტური განწყობით.

ცყუილად ვწუხდი

ტყუილად ვწუხდი...

სულ ამოდ მიყვარდა შენში,

ცეცხლივით მწველი რომ იყავი,

ქარივით ჩქარი,

უკმარისობით დათრგუნულმა ვეღარ შევძელი

გამელო ადრე ჩაკეტილი მაგ გულის კარი.

მიწაზე ჰყრია...

წარმავალი ხიბლის დღეები,

წყურვილს უპყრია ჩემი გული,

დაღლილი უცხოდ...

ვხედავ, რომ ადრე გადააგდე ცხოვრების ქნარი,

არავის უხმობ...

ვიწრო ბილიკით...

მოვდიოდი მრავალი წლები,

დამღალა ბრძოლამ და ჭიდილმა

გაუვალ გზების.

შვებას აღარ მგერის, აღარ მშველის,

ახლა ეს დაღვრილი ცრემლი....

ძველი ტაძარი

აქ ვიღაც უცხოს წაუბილწავს
ძველი ტაძარი...
წინაპართ ოხვრას გაიგონებს
ამის მნახველი,
წარსულის დღეებს გასჩენიათ გულში ხანძარი,
ჩაქცეულ ტაძრის, რომ ვიხილეთ ჩუმი
მძარცველი.

დგას ნანგრევები, ისტორიის ნაფეხურები,
პაპის გენივით დარჩენილი უფლის ამარა,
წინაპართ ტკივილს დაუსეტყვავს
სამშობლოს გული...
და საქართველო ემსგავსება ღრუბლის კამარას.
მომავალს ელტვის ჩვენი ერი
განუყოფელი...

დაქანცულ მერანს უკვდავების მოსვლია დღენი,
ფარული მტერი თუ ძველ ტაძრებს
გაგვინადგურებს,
მაშინ მითხარი, რაღა დარჩება
წარსული ჩვენი...

უხმო წაღიო

გადაკარგული, უხმო წადილი
მოვიდა ისევ...
უდარდელი და მოხეტიალე, ბევრგან მავალი,
ვხედავ, რომ ჩემი მძაფრი ლოდინით
ივსება სივრცე,
დიდი ხანია ჩემთვის გახდა იგი მთავარი.
მოვიდა ჩემთან, ამ ჩემს სულში
დაიდო ბინა...
მაგრამ ვხედავ, რომ აღტაცებას მოწყენაც
ახლავს,
ვიცი სულ მალე განშორება ისევ იკივლებს,
ტყუილად თავის მოტყუებაც
მეყოფა ახლა...
შენ ნუ იდარდებ, ნუ იქნები ასეთი სუსტი.
ის დაკარგული უხმო წადილი
იტყვის დანარჩენს
და დამსხვრეული ოცნებების მოლოდინისთვის,
კაცობრიობა გამოუტანს თვითონ
განაჩენს...

სული შიილტვის

სული მიილტვის სადღაც შორეთში,
სადაც სიცივის დიაა კარი...
ცამ დააბერტყა სიშიშველე მიწას
და გახდა უფრო სუფთა და მკრთალი.

სამყარო შფოთავს, ცდუნებას ებრძვის,
ჩამცხრალი ვნება ჰყრია ჩრდილებში,
ციმციმებს წამი უსასრულობის
და სჩანან წლები თავდახრილები.

უსახურ ხსოვნას სილაღეს მატებს,
დინჯი ხმა შენი მშვიდი და წმიდა,
მწყურალია სიტყვა უსასრულობის,
ჰორიზონტს ზემოთ, ნეტავ, რა გინდა.

მეტი სიმხნევე გმართებს, იცოდე,
ამ სამყაროზე რა გითხრა მეტი,
მე დავაბიჯე საკუთარ წარსულს,
ვინც ებრძვის ტკივილს, ეს მეც ვარ ერთი...

სირცხვილის განცდა

სირცხვილის განცდა მაიძულებს ვიყო
მდუმარედ...

ვარსკვლავთა შორის გაიბნევა სული
შერცხვენით,
მწუხრის სასახლეს დაცხრება წვიმის ხმაური,
მეც წვიმის ღრუბელს ვემსგავსები, ჩემი
ელფერით.

მიმოიბნევა სული მაშინ მინდვრის ტაძარში,
ვხედავ ასეთი დედამიწას ბევრი ჰყოლია,
ჩაშავებულა აზიდული უღრეკი მთები,
სირცხვილის განცდას მოჰყოლია
მელანქოლია...

ჩემს თვალებს ცივი ლაქვარდი ათბობს,
ცრემლებმა დარდით დაკარგეს სხივი,
დავალ უტეხი უსაზღვროებით,
გული კი სტირის...

სირცხვილის განცდა მაიძულებს
ვიყო მდუმარედ...

დედამიწაზე გაიბნევა სული შერცხვენით,
მწუხარე სახით გადაყურებ წვიმის
შავ ღრუბლებს,
მეც წვიმის ღრუბელს ვემსგავსები ჩემი
ელფერით.

ღუმილიდან ამოვიძახებ

ღონემიხდილი, ღუმილიდან ამოვიძახებ,
გონების თვალით ღრუბლებს შევცქერი,
გამოეყოფა რეალობას სურვილი ჩემი,
სინათლეს მოჰფენს უკვდავებას, ვიცი, ეს წელი.

აღსარება კი დამიტოვებს ტკივილიან ფიქრს,
გონების თვალით მე წუხანდელ სიზმრებს
ჩავცქერი,
გაოცებული ღუმილიდან ამოვიძახებ,
დაიფერფლება უცნაურად გულის ნამქერი.

ბედნიერებას სულაც არ უნდა დროის ტაძარი,
ის აპაწაწინა ჩაუქრობელ სინათლეს მოგვფენს,
მაგრამ ისეთი ელვარებით და შემართებით,
რომ ეს სინათლე სულ ეყოფა
აღბათ, მთელ სოფელს...

ღონემიხდილი ღუმილიდან ამოვიძახებ,
გონების თვალით ღრუბლებს შევცქერი,
გამოეყოფა რეალობას სურვილი ჩემი,
სინათლეს მოჰფენს უკვდავებას, ვიცი, ეს წელი...

ისარი შესწოღუ

კარნავალს მაგონებს ღრუბლები,
მე ამ ღრუბლებთან ვცხოვრობ,
წარსულზე ჩვენ ვტირით ერთად,
წარსულზე ჩვენ ერთად ვგლოვობთ...

გარდაუვლობის შურმა შეგგკრა
დედამიწამ დარღები აგგკიდა,
წარსული წაეიდა, ხვალინდელ დღეზე
უნდა ვიოცნებოთ ახლიდან.

უკარება ხდება გული,
დანაზე მჭრელია იმედი,
გარდასახვის პირმშოა გულისთქმა,
მე ამ დასკენამდე მივედი.

ბევრჯერ მისრულდება წინათგრძნობა,
ლაჟვარდებს ფარავს განცდა,
ისარი რომ მესროლე გულში,
მე ის ნასროლი ამცდა...

არ დაუნყვინის სურვილი

არ დავიწყების მაქვს დიდი სურვილი...
ქვაფენილს გადარეცხავს წვიმა,
შინიდან გამოყოლილ იმედებთან
ვატყობ, ხვალ ისევ მივალ.

რომ არ დავივიწყო წარსული,
სხვა ფიქრებს უნდა გავყვე,
დავიამო გულის წადილი,
სიხარულს ბოლომდე ჩავეყვე.

ვიოცნებო მხოლოდ დამისთევით,
ვეცადო სამოთხე არ დავომო,
წარსულის წამიერი დავიწყება
ახლა დაუნდობლად დავგმო.

წარმავალი შიში დავიცხრო,
ვეზიარო სიყვარულს როცა,
ვებრძოლო გამოუცნობ განცდას,
ვისწავლო მომავალზე ლოცვა...

გატკეპნიან გზებს

გადაივლიან შარებს,
გადატკეპნიან გზებს,
ეს გატკეპნილი გზები
მუზებს მომიტანს ბევრს.

ადრე სხვამ ტკეპნა მიწა,
ახლა მივეყვებით ჩვენ,
ვინც ივლის, სხვას რას იზამს,
ამბებს მოჰყვება ბევრს...

შივილიშივილების დარს,
ალბათ, ვერ ვნახავთ სხვას,
ისინიც ალბათ, მერე
გადატკეპნიან გზას.

და გაგრძელდება ასე
თაობის გარდასვლა,
ეს გატკეპნილი გზები
მერე დარჩება სხვას...

თეთრი ღანდი გაშხალისა

დაუნდობელი, ნაგიჟარი, ეს ურჩი ქარი,
გადმოყრის დარდებს ამოუცნობს შავი
ღრუბლიდან,
ღონემიხდილი მიუყვები ფიქრების რემას,
გულს ვერ ვაკავებ, ამოვარდნას ლამობს
უბიდან.

ნეტავ რა არის ასეთი, რომ ვერ მოისვენა,
სულის ფორიაქს გულის ძგერა ფეხდაფეხ
მისდევს,
დაუოკებელ წყურვილს კვლავაც ბურუსი
მოსავს,
გრძნობები ფარავს იმ განწირულ, დასახულ
მიზნებს.

სულო ობოლო, დათმე დარდი დაუნდობელი,
ხვალის წყვდიადზე დღეს ნუ დარდობ, მიეც
ხვალისას,
იმ ზეციური კაშკაშა მზის ამობრწყინებამ,
ვხვდავ გრძნობების თეთრი ღანდი
გამიხალისა.

თავი დაშიგვია

საქმისათვის ბევრჯერ თავი დამიდვია,
ერთგულების დიდი ხიდი გამიდვია,
გული ბევრჯერ სიკეთისთვის მიმიძღვნია,
ბოლოს მაინც საყვედური მიმიღია...

ვერვინ მოთვლის რამდენი რამ გამიგია,
ბევრჯერ ცუდში, კარგი დღენი გამიცვლია,
იმ სხვის ცუდზე მაინც კარგი მიფიქრია,
ბოლოს მაინც საყვედური მიმიღია...

შური ბორგავს „რატომ კარგი აგიგია“,
სხვა სიკეთეც რატომ ფეხქვეშ დაგიგია,
ვერ გავიგე, რა აზრები დაგინთია,
მზე ანათებს, მაინც ცუდი ამინდია?...

თუთი ნუიმა

მოდის და მოდის თეთრი წვიმა,
კლდეებს ასველებს...
რეცხავს და რეცხავს, გადარეცხავს
მთებს და მთამსვლელებს.

იქნებ გაჩერდეს, ჩაწყნარდეს
და გადაიდოს...
გამოჩნდეს მზე და შავი კლდენი
ფეხქვეშ დაიგოს.

იქნებ ეშველოთ იმ მთამსვლელებს
კლდეთა თაროზე...
და აისრულონ ოცნებები
ცის კაბადონზე.

ოცნებების გული დაეუშვიდე

დარდებს სიხარული ჩავანაცვლე,
სევდა შევაჩერე ნაწამები,
სული, როგორც იქნა, დავიწყნარე,
გულს მივეც რითმი დაძალებით.

ვარსკვლავები ციდან ჩამოვკრიფე,
ღრუბელს მზის ნათება შევაშველე,
სითბოს ცივი მკერდი შევუშვირე,
ამით გაბრაზება შევაჩერე.

ხვალეს, დღეს სიკეთე ვამჯობინე,
სევდას არტახები დავუწყვიტე,
ღიმილის ნიღაბი ავიფარო,
ოცნებებს გული დავუმშვიდე.

დღეო, წუთიერად გამახარე,
არ მაწვალო შენი უგნურობით,
მშვიდობის დილა გამითენე
ნაწამებს, ღამის უგულობით...

სულო, ჩემო სულო

„კოშმარები“ ძილში
მესიზმრება ხშირად,
სულო საით იღტვი,
სხეული გაქვს ბინად.

ვხედავ მიჯანყდები
სულო, ფორიაქობ,
ღამით საით ფრინავ,
საით გოლიათობ.

სულო! ერთადერთო.
ამ სხეულის დედავ,
გაქცევას რომ ღამობ
ამას კარგად ვხედავ.

სულო! ჩემო სულო
რად წვალობ და ბრძოლობ,
სხეულიდან გასვლას
მოესწრები ბოლოს...

გაზაფხულის შონა ვარ

ღამით მესიზმრება კაეშანი,
ღილით ადგომა მეძნელება,
გაზაფხული მოდის სურნელებით,
გაიღვიძეს იებმა და ენძელებმა.

მერამდენედ არის უფლის ნება
დამასწროს გაზაფხულის მობრძანებას,
სიცოცხლე არ არის სასჯელი,
ღმერთი ჩვენგან ელის მოკრძალებას.

უნდა მოვეფეროთ, მოვუაროთ,
ღღეებს გაფრენილს და დარდიანებს,
გულში სიხარული ჩავიგუბოთ,
წარსული მაინც უკან გვატრიალებს.

... სწრაფად გაფრინდა ცხოვრება,
ვერ ვივიწყებ ძველ ფიქრებს ონავარს,
ახლიდან იწყება ყვავილობა,
ვერძნობ, რომ გაზაფხულის მონა ვარ.

ისევ იფურჩქნება სიცოცხლე,
იწყება ცხოვრება ახლიდან,
ისევ ისე უნდა ვიოცნებო
გარეთ გამოვიდე სახლიდან.

მუხლი მოუდრიკო ყვავილობას,
მიწის საკოცნელად დავიხარო,
თბილ წვიმას სახე შევუშვირო,
ისევ გაზაფხულით გავიხარო...

სწრაფად გასულა წელიწადი,
ყვავილობაც მალე გავიდა,
მერე ისევ მოვა გაზაფხული,
ისევ დაიწყება თავიდან...

ციდან ჩამოვკრეფ

ვარსკვლავებს ციდან ჩამოვკრეფ,
ცუდ ფიქრებს გულიდან გავიდენ,
თეთრ ღრუბლებს ზემოდან მოვაჯდები
და მრავალ სიგიჟეს ჩავიდენ.

დავივიწყებ ცხოვრების იარებს...
ჩემს თავს მაინც ვერსად გავექცევი,
წარსულს ხელის გულს შევუშვივრ,
ოცნებებს სიხარულით დავეწევი.

განვლილო მძიმე მოგონებავ,
მინდა, რომ უფალმა შეგაჩვენოს,
დღეებო სევდიანო, დარდიანო,
იქნება როგორმე შეგაჩეროთ...

მე პოეტი ვარ

მე ღამაზად ლექსებს ვხატავ,
მაქვს შეგრძნება სიფაქიზის,
სტრიქონებს ვწერ, ნაწერები
მისდევს რითმებს სულ თავისით.

ვეფერები სიყვარულით დედამიწას,
ჩვენს ქვეყანას, ბუნებას,
რადგან მაინც ვერ გავუძლებ
სხვაგვარად ამ ცდუნებას...

მინდა დავთმო, მინდა დავგმო,
მინდა ჩავწვდე უსასრულო სამყაროს,
რომ ბუნების სიყვარული ქვეყნად შლილი,
ამ მთასა და ამ მდინარეს თავზე გადავაფარო.

გავახვიო ლექსის სტროფში, აბლაბუდის
მახეში,

არ გამექცეს, არ გამეზნეს წუთითაც,
ვერ გამოხსნის ქარიშხალიც უხეში,
რომ ცხოვრების გარიჟრაჟზე ვიამაყო

გულითაც.

ისევ იმ ბაღში

დილიდან შავი ღრუბლების გუნდი
საღამოს მზეს რომ წაართმევს ძაღვს,
დაფრინდებიან სახლების თავზე,
გუნდი სინათლის და მზის სხივს ფარავს.

გადაფრენილი ცის კაბადონზე
იკარგებიან საღვაც შორეთში,
მკრთალი სინათლე შეკრებილ გრძნობებს
კვლავ გადააგდებს წარსულ მორევში.

ცრემლმორეული ღუმს დედამიწა,
ვარსკვლავით სავსე ზეცას შეჰყურებს,
ნისლში მყვირალა ლაჟვარდის ფონზე
გხედავ ჩვენს გულებს, სულგანაბულებს.

ახლოა ძველი შეხვედრის განცდა,
ძგერს და გუგუნებს საყდარის ზარი,
მოდისარ, მეძებ ისევ იმ ბაღში,
ჩემი გრძნობების სითბოთი მოვრადლი.

თუ ან ყოფნისა...

ამომავალ მზის სხივის
იდგა მკრთალი ალები,
არსებობა სიმართლეს
ჩაფრენია ბრჭყალებით.

სიცოცხლის განაჩენი
დაუშრობი, ყოველი,
და იმ გავლილ ცხოვრებას,
სჭარბობს უინი მგლოველი.

გადატკეპნიან მიწებს,
გადივლიან თეთრ ყანებს,
სიყვარულს და სიძულვილს
ადარებენ ერთმანეთს.

მსხვერპლად ვწირავთ ოცნებას,
ამ ქვეყანაზე ყოფნისა,
ბორგავს ბედის ბორბალი
ყოფნის... თუ არ ყოფნისა...

შინის ბინადრებს

ბავშვობის დღეებს კვლავდით ნახირში
და გზებს ვტკეპნიდით შიშველ ფეხებით,
მზიან დღეებში გადამწვარ მინდვრად
თავს ვიმშვიდებდით ბურთთან შესებით.

არ გვეშინოდა მთაში, არც ბარში,
ბედნიერება თან დაგვეყვებოდა,
არ არსებობდა სხვა სინამდვილე,
თამაშზე უფრო გაგვხარებოდა.

აღბათ გარდასულ ბედნიერებას
სიბერის წლებში ხშირად ვინატრებთ,
ბავშვობის დროის მოგონებები
დაგვესიზმრება მიწის ბინადრებს.

* * *

გული ფორიაქს დაემსგავსა
სულს ჯინში მთვარე ჩაუდგა,
სიხარული ვედრებამ ჩაანაცვლა
და ფიქრებს ალერსი გაუტკბა.

ცკოჟორც დაშსღუვს

ცეცხლის გადმოსვლამ გახეთქა ზეცა
კვლავ შეაშინა ღამის ზღაპარი,
ფიქრს სიცივეში გაუთბო გზები
და მოველინა როგორც ლამპარი.

ვარსკვლავთცვენაში ძლივს ბუუტავს მთვარე,
სურვილს დაუცხრობს სინათლეს ელდა,
დროში გაფრენას როგორც კაეშანს
ყოველ ნაბიჯზე... ტკივილი სდევდა...

უსასრულობის დამთრგუნველ ყოფას,
აღარაფერი აღარ აშინებს,
და მიჰყავს სადღაც უფსკრულის პირას.
ჩვენი ცხოვრება დროის მაშინებს.

მე ამ ღამითაც შემომათენდა
დარდის ფიქრებში მჯდომარეს ამდენს,
ჩემი ცხოვრების დიდი მეგზური
სადაც წავედი... ტკივილიც დამდევს...

მე ჩემს ლექსებით

მე ჩემს ლექსებით გადმოვეცი სულის ვედრება,
დროის გოდება გარდასული ტკივილში დიდში,
უსასრულობის მე ვეცადე შემობრუნებას
და არ მინდოდა დედამიწას ჩავეგდე ხიბლში.
არ მიტაცებდა მე ცროვრების ზიზილპი სპილო
ზეციურ ძალებს ჩემში მეტი ადგილი ჰქონდა,
და უსახური ეს ცხოვრება ყოველ ნაბიჯზე
ხარკის გადახდას გამალებით, ტკივილით
მთხოვდა.

მე ჩემს ლექსებით გადმოვეცი სულის ვედრება,
ვეგრძნობდი უსახურ სიმარტოვეს დროის,
ურგების,

ამ ჩემს ფიქრებში ბევრგან დამხვდა რითმების
რიგი

და უსასრულო ფორიაქი ლექსის მუხების.
ჩემმა იღბალმა დამანათლა დიდი წადილი
გაუთავებელ ფიქრთან ბრძოლის, დამის თევებით
და მოზღვავებულ ენერგიის შიშით
დამფრთხალი,

ვერ დავიცადე უნაზესი ლექსის ფერებით.

სინშინდეს ვეიცავ

მინდა გამიგონ, მუზების რაინდს
ღვთიურ ლოცვებში მე ღამენათევს,
ვგვეარ მარტოკა ფიქრით ეულით
კენტად დარჩენილ ჩაუქრობ სანთელს.

მაგ შენს სიწმინდეს შენ მოუარე,
არ აამღვრიო წყალი ცხოველი,
რაც მოგცა ღმერთმა ის იმყოფინე,
იყავ თავდახრით და მადლობელი...

არ მასვენებდა დღითა და ღამით
ჩემს ცხოვრებაში გრძნობა მაღალი,
ვცდილობდი ლექსით, მოთხრობით,

ზღაპრით

ქვეყნად რომ მეთქვა სიტყვა ახალი.

მე განგმირული ჩემი ლექსებით
თითქოს დარჩენილ ცოდვილებს ვიცავ,
მაღლიდან ახლაც მესმის გუგუნის
თავდახრით იყავ... ზეცის ხმა იცან!

ვერ მოვიცალე

მე დღემდე შენთვის ვერ მოვიცალე,
გადავიარე მთები, გორები,
მახსოვდი გზაში, ბევრი ვიხილე
ასე ჩვენსავით გულის სწორები.

მე შეენატროდი მათ ასეთ ყოფას
სიყვარულის რომ ცეცხლი ტრიალებს,
მათ ხელს ვუწყობდი, მაგრამ ჩვენს გრძნობებს
კვლავ ვუტოვებდი მტარვალთ, ტიალებს.

მე დავარღვიე ყველა კანონი,
შენ გიყურებდი მხოლოდ შორიდან,
მაშინ ვიგრძენი მთელი სიმწვავეთ,
როცა სიბერე კარზე მოვიდა.

მე შენთვის დღემდე ვერ მოვიცალე,
ჩვენ დროის ფასი დაგკარგეთ ერთად,
ეს წლები ასე ფუჭად რომ ვფლანგეთ,
სწორედ ამიტომ დაგესაჯა ღმერთმა.

ინვოდა შუზა

რძისფერ ღამეში იწვოდა მუზა
ქაღალდსაც დაწვის კვალი ატყვია,
დამწვარა ფიქრი, შენზე ნატანჯი
ჩემი ლექსებიც დაწვის ნაშთია.

შუალამისას შეჩერდა ქარი,
სახეს არიდებს ღამეს ქაოსი,
ვერ დამიმონა გრძნობამ წყეულმა,
აღარ მაქვს შიში ღრუბლის შაოსნის.

მიზეზი არის ეჭვის სათავე,
გადარეული ფეხზე აგვარდი,
გულმა იწამა თავდავიწყება,
ნათელ დღეებთან ჰყვავის ლაქვარდი.

დღემდე მივტირი დაკარგულ გრძნობებს,
თავზე დავყურებ ბინდის ნაფლეთებს,
ცხოვრების უკვე არ მეშინია,
ღამის წყვდიადიც აღარ მაფეთებს.

უნდა ვუცადო

სანამდე წავაღ, მანამ,
უნდა მოვასწრო მინდა,
ჩემი ნაწყენი ვინმე
არ დარჩეს აქეთ დიდად.

უნდა ვეცადო გულით
გუფრთხილდე სხვებს და ჩვენებს,
რომ მომდურავი ვინმე
ცუდად არ დარჩეს მერე.

რომ სიხარული ვთესო
სანამ აქეთ ვარ კიდევ,
რათა მოვალე ვინმე
ჩემი არ დამრჩეს ისევ.

უნდა ვიცხოვრო ისე,
სანამ წასვლის დრო მოვა,
რომ გულით შეძლონ ჩემი
დატირება და გლოვა.

მეც მშვიდად წავაღ, რადგან
აქეთ არ მრჩება ვალი,
არვინ მაცილებს ბოლმით,
ცუდი გულით და თვალით...

იხსნება აზრი

ღამეში უფრო იხსნება აზრი,
ღამეში ვწერ და ღამეც ჩემზე უფრო ბევრს
ფიქრობს,

მთვარე ანათებს დიდ ფანჯარაში,
თითქოს ის მართლა გულისთქმა იყოს...
მყარად ჰკიდია ვარსკვლავები უღრუბლო
ზეცას.

ვუყურებ შიშით
რა სიფრთხილით დაცურავს მთვარე,
ისე გადადის და კეკლუცობს ვარსკვლავთა
შორის.

ღამის მეძავი გეგონება ამ არემარეს...
ვწერ მონატრებებს სიბნელეში, ჩემი ჰობია,
მუხები მოდის
და
მაფხიზლებს,
მეტი რა მინდა,
სხვას რას დავეძებ, მას რა სჯობია...

შუაღამისას იხსნება აზრი,
ვიცი, ეს ღამეც რომ ნიშნავს რამეს,
ვატყობ ლექსები რომ გამოვიდა
მადლობა უნდა ვუთხრა ამ ღამეს...

ზეციის გუმბათზე

ზეციის გუმბათზე
შემოიჭრა რიჟრაჟის შუქი,
მზემ ვერ იმძლავრა,
ცაზე მოსჩანს ღრუბელი მუქი.

ვხედავ იქნება ეს დღე ცივი,
სულ წვიმიანი,
დილიდან უნუღლავს,
მოგვენატრა დღენი მზიანი.

მთელი სამყარო შეცივებული
ურუოლვას მოუცავს,
დღეს დედამიწა წვიმისგან
თავს ვერ დაიცავს.

თრთიან ხეები
ჭაღები და მწვანე მინდვრები,
რომ არსად სჩანან ჯერაც
მძლავრად თბილი სხივები.

ზეციის გუმბათზე შემოიჭრა
რიჟრაჟის შუქი,
მზემ ვერ იმძლავრა,
ცაზე მოსჩანს ღრუბელი მუქი...

გადაჩუქდა შაჩვის დღეები

გადარეულა მარტის დღეები,
გარინდებულა ფერების ვნება,
გადმოფურჩქნული ადრე კვირტები
დღით ცოცხალია, ღამით კი კვდება.

ენძელას ტრფობა თოვლის საბნიდან,
გიზგიზებს ხნულში თხემით ტერფამდე,
ვერ შემაშინებს ცივი ქარები,
შორიც რომ იყვეს მოვალ შენამდე.

გათენებამდე კვდება კვირტები,
ვინც ვერ გაუძლო ყინვის ნიჟარას,
გუშინ ყინავდა, გუშინწინ თოვდა,
დღეს კი უეცრად გამოიდარა.

ასეა მარტი გადარეული,
რა დრო გასულა სულის ყივილში,
დნება დღეები დაუნდობელი,
სითბო, სიცვივის ამ დიდ ჭიდილში.

ღამგემული ჩოლის

ცხოვრებამ ბევრჯერ მაიძულა სხვებთან
თამაში,
თანახმა ვიყავ გაგმხდარიყავ დამდგმელი
როლის,
და ისე უნდა მემოქმედა, შორიდან ცქერით,
ეს როლი უნდა ყოფილიყო მომცველი ყოველის.
ვეძებდი დადგმის რეჟისორებს ხალხის მასაში,
უმტკივნეულოდ შემერჩია დრო და ადგილი,
ახალადა ვხვდები სწორედ ჩემი გამოცდილებით,
თურმე არც სხვისთვის არ ყოფილა იგი
ადვილი.
ვითვლიდი წუთებს, დღეებს, თვეებს და
წელიწადებს,
ახალი როლის შესრულების, დღისა და
რიცხვის,
ვცდილობდი ისე მეთამაშა ახალი სახე,
შემთხვევით რომ არ გაგმხდარიყავ საგანი
რისხვის.
ცხოვრებაე ჩემო, უსახურო, დაუნდობელო,
ბევრი მატარე მე ეული უვლეელი გზებით,
უცნაური ხარ, მაგრამ ტკბილი, უნდა გაუწყო,
მაინც მიყვარხარ, მაინც შენი სურნელით
ვტკბები.

მზუო ამოდი

ამოდი მზუო, მზუო ცხრათვაღაჲ
და უკარებაჲ,
გამოაფხიზლე არემარე, დღე ნაღვლიანო,
წაიღე ჩენი დარდიანი ღამისნათევი,
და გაგვინათე დღე ნათელი, დღე ადრიანი.

კვლავ გამოჰკიდე შენი შუქი
მაღალ აივნებს,
გადმოატარე მაგ სხივები ხევეებს, მაღალ მთებს,
ვხედავ კვლავ იგრძნეს შენი ძალა იმ
უკვდავების,
ბინდით ავსილი ხევ-ხევეები ისევ განათდნენ.

ამოდი მზუო!
დაგვანახე დიდი ხატება
დაათბე მიწა, შემოაჭდე შენი თათები,
ულევი გრძნობა დაგვიტოვე იმ სასწაულის,
წაიღე ჩენი –
გაორება ღამენათევი...

გთხოვ, გუკუდრეხი

ჩემს გრძნობებს რაღაც საშიში
დაჰკრავს
საკუთარ სახეს როცა შევცქერი,
მაწუხებს განცდა სიბერის წლების,
მეუცხოება სახის ელფერი.

სჩანს ვუჯანყდები დღეებს, დღეებს გარდასულს
ისევ ბიჭობა მსურს და მჩვევია,
ძლივსდა ვისხენებ ნაცნობ შორეულს,
ვიცი ეს წლებიც ისევ ჩემია.

ვზივარ მოწყენით და უსურველი,
წუხილით ისევ შავდება ღამე,
გთხოვ, გვევდრები... იმედი მომეც,
გთხოვ, გვევდრები... მითხარი რამე.

ღმერთო, მომეცი მშვიდი სიბერე
ეს არის ჩემი ბოლო ვედრება,
გხედავ, რომ სხეულს ძალა არ მოსდევს,
გული? გული კი სულ არ ბერდება...

ისევ გაზაფხულს

მზეს თვალს მიაპყრობს, დატვირთული ტოტები
ქარვის

ისევ ბრუნდება სიხარულით ღამეთა თევა,
მოდის სიმწვანე, არ უნახავს ასეთი არვის
და მზის სხივებიც უფრო მაღლა გადაიწვეა.

გადნა სიცივე, მოსაწყენი დღეების რიგი
მიდის, ჩუმ-ჩუმად იპარება ქარის ფრიალი,
თოვლის გაქრობამ გააჯერა წყლით დედამიწა
და ადიდებულ მდინარეთა ისმის გრიალი.

კვლავ გაზაფხულის, გაცოცხლების ლექსი
დაგწერე,

რა ვქნა, ვიცი, რომ ის შეუცვლის ბუნებას იერს,
გთხოვთ, რომ გამიგოთ და შემინდოთ მე ეს
სისუსტე,

თუ კი მას ხშირად ვეფერები და მიყვარს
ძლიერ.

მე შენ გელოდი

მე შენ გელოდი...
დიდი წყურვილით,
მახრჩობდა შენი ნახვის სურვილი...

უკვე დაემსხვრა ენას სამანი,
დაიხშო, შეივსო
თავი სამარის...

გათავდა, ჩაიარა იმ იმედებმა,
ღმერთი ამას როგორ
ინებებდა...

თითქოს დაეცა ცა შორეული,
დავდივარ ასე
გადარეული...

ჩემი ოცნება წავიდა გაქრა,
მკრთალი იმედი დღეს უკვე
ჩაქრა...

აღარ მოველი არსაით საშველს,
აზრი არა აქვს მოვუხმო
მაშველს...

დაფიქრი შაინც

დაფიქრი შაინც, იქნებ შეიცნო
ჯერ არნახული გულისთქმა ჩემი,
ჯადოსნურ ჯოხის ერთი მოქნევით
გადანგრეული ოცნება ჩვენი.

გაცრეცილია დღემდე რაც იყო,
ივსება სევდით დრო გარდასული,
აღბათ, გიგრძენია რომ უსაზღვროა
ურთიერთობა ჩვენი წარსულის.

...რა ღამაზია დღე უჩვეულო,
დღეს, ვეფერები უფლის ნაჩუქარს,
კრიალა ცით და ასეთი განცდით.
არ ვინატრებდი მე სხვა საჩუქარს.

* * *

მინდა, რომ გულით ამბობდე,
სხვა რა სჯობია ამასო,
მე უღალატოს და უღვეს
დიდ მეგობრობას გთავაზობ.

ღამდება!

ღამდება...

ღამესაც აქვს თავისი კანონები.

მთვარის ამოსვლას უნდა მოჰყვეს

ვარსკვლავების

გამოჩენა ცაზე...

თუ ეს არ მოხდა, მერე კი

ვდარდობ მასზე.

ვფიქრობ, ალბათ, ცუდ ამინდს აპირებს

და ხვალ იწვიმებს ბევრს... ბევრს... ბევრს...

წყალი დახვეტავს შარის ნაპირებს.

თეთრი ფურცელი

ხელში მიჭირავს საწერ-კალამი

და დალოცვილი თეთრი ფურცელი,

მე ვიცი მისი სიკეთის ფასი

მე ამ თეთრ ფურცელს ღმერთად ვუცქერი.

ნელა მივყვები ლექსების წყობას,

არ მეჩქარება, მოვალ მაქამდის,

კალამით უნდა გადავიტანო

ჩუმი ფიქრები, თეთრის ქაღალდის.

ძრო ვაიპარა

დრო ვაიპარა, დრო გადავიდა,
ამაში ბევრია მისახვედრი,
„მე ვერავისთვის ვედარ მოვიცლი
ჩემივე თავი მაქვს მისახედი“.

ასე ამბობდა კაცი ბედშავი,
კაცი სიბერეს დანატრებული,
კაცი ნაშრომი, დიდად ნატანჯი,
მაინც ცხოვრება დამადლებული...

ცაზე ეკიდა ღრუბელი შავი
და ქარიშხალი ანგრევდა სივრცეს,
მე იმისაკენ გამექცა თვალი,
როგორც კარებთან ატუზულ მზისკენ.

იდგა მარტოკა, იდგა ეულად,
ოდნავ მოხრილი, სპეტაკი სახით,
გადავცქეროდი, ვიყავ ამაყი
და კმაყოფილი მე მისი ნახვით...

ნიშნავს სიცოცხლეს

სიკვდილი ისევ ნიშნავს სიცოცხლეს
ეჭვი ამაში არ შეგეპაროს,
სატანამ წამით არ შეგაცდინოს
ნღობა რწმენაში არ შეგეშალოს.

არ აგერიოს სულო მშფოთვარევე
ძველ ცხოვრებაში, მიზანი ახლის,
ვინა ხარ, ანდა საიდან მოხველ
ასეთი სახით და გარდასახვით.

ვერ გავარკვიე ხმაურში უცებ,
უფალო ღმერთო, საით მეძახი,
უნდა ჩამაგდო ჯოჯოხეთს ცეცხლში
თუ ამიყვანო მაღლა ზეცაში.

იცი? აქამდე მოვედი წმენით,
ახლა ხომ ხედავ გაგებით სხვა ვარ,
უფალო ღმერთო, იმედით შენით
ამ ქვეყანაზე მე მშვიდად დავაღ...

* * *

დღემდე დავყვები ვიწრო ბილიკებს
გზებს გაუთელავს და გზებს ქვიანებს,
ხომ მოვალწიე შენამდე მაინც,
მაგრამ მოსვლა კი დავიგვიანე.

მძიმე კვირია

სულაც არ არის ცხოვრება რთული
თუ სულ ერთია შენთვის ყველანი,
სხვისი დარდი არ გაიზიარო,
არ დაისვარო ხელის მტკვანი.

თუ შენი თავი დიდ კაცად მოგაქვს
და ფიქრობ, რომ ხარ გმირი სარდალი,
სუყველა ტყუის, ყველა ცუდია
და შენი აზრით შენ ხარ მართალი.

...თუ სათნოებით შენ ხარ ქებული
და ყველას შენთან მოუხარია
ბევრისთვის ხიდი, გზა-კვალი შენ ხარ,
ეს საქმე ერთობ მძიმე ჯვარია.

მხიარული ხარ

მხიარული ხარ, იქცევი ლაღად,
გარს სიყვარულის ცეცხლი გედება,
მე დამატყვევა მაგ სილამაზემ
და გადმოედო ჩემს ლექსს ედემად.

ვხედავ გარდასულ სხვადასხვა ვნებებს,
მკრთალს მანათობელს ნელი ცეცხლივით,
ვხედავ კუთხესთან ფანჯრის კიდებზე
დაკიდულ ჩრდილებს ჩემი ლექსივით...

ხომ არ შეშინდი, ღამაზო ქალო,
გხედავ მოღუშუელს და სევდით სავსეს,
მე შენთვის ყველა სიძნელეს დავძლევ
და მთელ სამყაროს შევუცვლი სახეს.

გთხოვ, გევედრები, დარდს ნუ მაჩვენებ,
მე შენზე უარს ვერ ვიტყვი სრულად,
გახსენი შენი დახშული გული
და არ მომექცე, ძვირფასო, მტრულად.

შუც ამიკნდაღუს

შენ აგიკრძალებს ჩემი დანახვა,
მეც ამიკრძალებს შეხვედრა შენი,
ვადიარებ, რომ ამ ჩვენს სიყვარულს
მეტი სიტურფე და კრძალვა შვენის.

რაც უნდა იყოს, ვერ ვუძლებთ მალვას,
ორივე ასე უხმოდ რომ ვდნებით,
სიყვარული რომ არ დაიღუპოს,
ამაზე უნდა ზრუნავდნენ სხვები.

ოი! შენ გრძნობავ ცამდე ასულო,
ვისთვის ხარ მწველი და ვისთვის მკვლეელი,
ამაში ეჭვის არ შეგეპაროს,
რომ შენ ხარ ჩემი და მე ვარ შენი...

ეს მონაცხება

მე ვეძებ წყაროს, წყაროს ანკარას,
რომ მის ნაპირას ჩამოვჯდე მშვიდად,
სანამ დადლილი ვარ, დავისვენო,
არ შევეჭიდო ჩემს ფიქრებს დიდად.

თვალეებს მივაპყრობ წყალს მორაკრაკეს,
ხის ფესვებიდან რომ იწოვს წვეთებს,
გულგაყინული, კლდეში მავალი,
ოხვრას ამოყრის და დაიკვნესებს.

რა იყო თუკი მხოლოდ წყალია
ნახულ ცუდ სიზმრებს გაგატან წყალსაც,
სასმისით ვაქებ შემქნელ ბუნებას,
წყლით სადღეგრძელოს ვაკადრებ მასაც.

დავეწაფები წყაროს ნაპირებს,
დავეწაფები ძლიერ და ხარბად,
რომ ჩემში დარჩეს ეს მონატრება,
დავიმახსოვრო ეს წუთი კარგად.

უფალო შეგთხოვ!

მე დავიდალე გზების ძებნაში,
გაჩენის დღიდან ღრუბლები მათრობს,
სულ დავეძებდი ზეციურ ფიქრში
ძლიერ მფარველს და შეუვალ პატრონს.

სულთ ჯერ ისევ პატარა ბავშვი
სათუთ გრძნობებსაც ვიყავ ჩვეული,
ცხოვრებამ ბევრჯერ მაჩვენა გზები,
გზები ქვიანი, გზები ხვეული.

გზები უგლედი, ძნელად სავალი,
მიუვალი და სირთულით სავსე,
მაინც ვაღწევდი წვალებით, შრომით,
ვეჭიდებოდი ფესვებს და ხავსებს.

ბევრჯერ მიმუხთლა ბედის ბორბალმა,
სიმწარე იყო ჩემი თანმხლები,
ძირს წაქცეული ფეხზე ვდგებოდი
და მოვდიოდი გზებით ახლებით.

მე დავიდალე გზების ძებნაში...
უფალო შეგთხოვ, ცოტაც მაცალე,
მე რა სიმწარეც ვიწვნიე, მეყო!
ჩემო მფარველო, შენ გენაცვალე...

შენი და შენა

იმ დამსხვრეულმა ოცნებამ
ლექსებში თავი იჩინა,
რითმის პწკარებს გადაედო
და მუხებთან მიიძინა.

სადღაც გამოძვრა ეშმაკი
და მუხებს თვალი დაასო,
ბოღმა და შხამი ანთხია,
მთელი ლექსები აავსო.

ნეტავ ამდენს და ამდენ ხანს
რისთვის ჯახირობ შენ?
მუზა პასუხობს: „ნამდვილად
მეწერება და ეწერ.

ესეც ხომ მუზის ნიჭია,
ლექსებს რომ წყობა შეენის,
მე თუ ვიწვალე, რა გინდა,
ნეტავ რა მიღის შენი.

რატომ დაეძებ, განიცდი
ჩემს შეწუხებას ასე,
ვხედავ, რომ შური შეგყრია,
გული ბოღმით გაქვს სავსე.

მუხების ლანძღვას, კრიტიკას,
თავი ანებო ჯობია,
შენ ეკალი ხარ, წინიდან
ვარდებს რომ გადაღობია.

ვერ მომერევა ებ შხამი,
როგორაც ღვინო სახარჯო,
შენ თუ არ იცი, გასწავლი
მაგ ნიჭი რაში დახარჯო.

მე მაინც დავწერ, ლექსებში
უზღვავ სიყვარულს ჩავდებ,
სიკეთეს დავეთეს, ჩვენს შორის
შენდობის დიდ ხიდს გავდებ.
სიკეთეს რომ დაინახავ
მერე ინანებ მაგეთებს,
ვიცი, მიხვდები თუ როგორ
საჭირო საქმეს ვაკეთებ...“

ცინოძა უკა

მე გავამეფე ოცნებები მარადიული,
ამაო იყო, მოლოდინი, დროა დასრულდეს
და მოელვარე, ცაზე მყოფი ფიქრთა კრებულის,
ლექსებში თქმული ყველა სიტყვა უნდა
აღსრულდეს...

უცებ დაფეთდა ბადრი მთვარე, ეძინა მშვიდად
ყურში ჩამესმა ამოოხვრა ღამის წყვილიადის,
ამოუცნობი ელვარება კავკასიონის
ელოდა უხმოდ გარდასახვას, რამე დიადის.

ტიროდა ევა... უსასრულოდ, მწველი ცრემლებით
ამოდ ვწუხდი, ფუჭი იყო ზარების რეკვა,
ვხედავდი, როგორ დედამიწა დამძიმებული
იმ დაუნდობელ მაცდურებით, სატანას ეპყრა...

ვიაჩუ უვლელი გზებით

ვიაჩუ უვლელი გზებით,
მინდოდა ფერება მზესთან,
ყოველი მზის სხივი მწველი
მათბობდა მიყუჟულს კლდესთან.

ქვეყანა მეგონა ჩემი
ვერ შევძელ მე მადლა ფრენა,
ბევრი რამ უთქმელი დამრჩა,
მე ახლა ავიდგი ენა.

დაბეჭდილ ლექსებში ვჩანვარ
ამოსულ ყვავილსაც ვგეგვარ,
მე ბევრი სათქმელი დამრჩა
და ისევ მუზების ტყვე ვარ.

ოცნებით მოვფრინავ მზისკენ,
ვფიქრობ, რომ უჭკნობი ხე ვარ,
ბევრი რამ სათქმელი დამრჩა
მე ისევ მუზების ტყვე ვარ.

ასე უღმრთოა

შემოჰკრა ქარმა, მოწყდა ფოთოლი,
ხიდან მიწისკენ მიდის დაძირვა,
ბინდმა, მყინვარმა, ცივმა დღეებმა
თითქოს ბუნების იწყეს დაცინვა.

ჩამოაღამა სარკმელზე ზეცამ
და დაჩიავდა სინათლე თითქოს,
ღრმად ჩაჭიდებულ მზეს, მონატრების,
თბილ შემოდგომის სურვილი იპყრობს.

ამქვეყნიური ქრება სილაღე,
თითქოს მზის სხივში იმედი ჩაკვდა,
ცრემლში დამხრჩვალ მკრთალი ვარსკვლავი
წვალობს და ხშირად აღარსად არ სჩანს.

ასე უღმრთოა და ნაწამები,
წყვილიად ჩამკვდარი ეს შენი მზეურაც,
დღე გარდაცვლილი უიმედობით
ითხოვს ვინმესგან მისვლას და შეველას...

პესიმიზმი!

პესიმიზმი, პესიმიზმი სჭარბობს
რატომ ასე განწყობა გაქვს ავი,
მეკითხება ძმა შემკრთალი სახით,
რატომ მოგაქვს განწირულად თავი.

შენს ლექსში რომ პესიმიზმი სჭარბობს,
ეს გავლენა ხომ არ არის სხვისი,
ვინმე პოეტს ხომ არ დაემსგავსე
და განწყობა გადაგედო მისი.

გუპასუხებ თავჩაღუნვით, ჩუმად,
მაპატიე საყვარელო ძმაო,
რომ ვეღარ ვწერ ლექსებს აღმაფრენით,
რომ არ გესმის ჩემგან ლაღი ხმაო.

ეს განწყობა ბრალი არის მეტად,
უკვე წლებით დახუნძლული დავად,
ცოდვის აღში გახვეული, მწირი,
უიმედო, განწირული ხმა ვარ.

ქარმა, ქარიშხალმა

ქარმა, ქარიშხალმა
ეზო გადახვეტა,
ყვავილების სურნელს
თავი დააყვედრა.

მერე შემობრუნდა,
ეძგერა ხეებსაც,
თითქოს ემუქრება
გაფურჩქნულ ტყეებსაც.

ხეებს ყვავილობის
კვირტები გაყრიათ,
ქარს გაზაფხულისას
სიცივეც ახლია.

მერე კი მიბრუნდა
და გაჰქრა შორეთში,
ძაღვები დაფანტა
ღრუბლების მორევში.

შავი პერანგი

შავი პერანგი, პერანგი მწუხრის
მე შემომაცვდა უშნო ყიალში,
სიშიშველე მოსჩანს, ვეღარ დავმაღლე
დავალ უვლელში, გზებში ტიალში.

დავალ ცეცხლივით მწველი წყურვილით
შემოჯარული გარე საზღვართ,
ვარსკვლავებს დავკრეფ მარტოობაში
შენზე ფიქრებით ძლიერ დამთვრალი.

მიყუყულია მაგ მოგონება,
აგუმბათდება ისევ ნათელი,
დარჩენილ წყვილადს მერთალად ანათებს
შენი ხატება, როგორც სანთელი.

დაღლილი სული სხეულში ბორგავს
და მისი ოხვრა არის დათვლილი,
ცისარტყელების ჰაეროვნებას
ესმის ამ გულის გამოძახილი.

“კოშმარები“ შესიზმრება

„კოშმარები“ მესიზმრება ისევე
გარდაცვლილი მამა ვნახე სიზმრად,
რატომ ხარო ასე დარდიანი,
მამამ დიდი საყვედურით მითხრა.

არ არისო მანდ ცხოვრება ისე
მოწყობილი, რომ არ შეგხვდეს ცუდი,
ვერ დაგაკლებს ცრუ და ფლიდი ვერას,
თავს გეხუროს შენ ნამუსის ქუდი.

შენ შენი გაქვს მიზანი და საქმე,
არ დაუგდო ყური არვის ჭორებს,
ისეთები მოგიშლიან ნერვებს,
ვინც ედება საქმით ღობე-ყორეს.

ხომ იცი, რომ მადეთ ძლიერ სჭარბობს
სიცრუის და ორპირობის ძალი,
იცოდე არ შეეგუო მაგას
და არ გახდე მოშიში და მხდალი.

დედამიწას მოკალათდნენ მშვიდად,
სატანების ბუდე არის დიდი,
მიტომ მძლავრობს ორგულობა ასე,
მიტომ მძლავრობს ბოროტი და ფლიდი.

სანამ მამა გაქრებოდა სადღაც,
მან ნუგეშით გადმოძახა ბოლოს,
დამიტოვა იმედები დიდი,
რომ უფალის უნდა მწამდეს მხოლოდ.

უჩაფრით ავცდებით

ერთხელ უეცრად ზემოდან
წვიმის წვეთებმა იმძლავრა,
სულ გადარეცხა მიწა და
ხალხმაც გაქცევა იჩქარა.

ცდილობდნენ, რომ დაეფართათ
სახე და ტანი წვიმისგან,
ემებდნენ თავის შესაფარს
ცას შეჰყურებდნენ შიშისგან.

რადგან წვიმის დროს პირველად
ელვამ შეაკროთ ხეები,
ყველა ხედებოდა, რომ მოდის
ზაფხულის ცხელი დღეები.

და იმ შიშნარევ სიხარულს
ხედებოდნენ დიდი განცდებით,
დროის გარდასვლის მოლოდინს
ვფიქრობ, ვერაფრით ავცდებით.

ახალ ამბებს ჰყვებიან

ადრე ახალი ამბები
უნდა გეკითხა სადგურში,
ან მაღაზიის გამყიდველს
სჯობდა ხლებოდი ფარდულში.

ისინი იყვნენ ცნობილნი
ახალ ამბების მომყოლად,
ბევრი მოგონილ ამბების
და ცრუ ჭორების მომგონად.

დღეს ტელევიზორს ვუყურებთ,
სხვადასხვა ამბებს ჰყვებიან,
ტყუილის, მართლის არევით
გადაცემები ბევრია.

ნამდვილ სწორ ამბებს გაამბობს
გზების გასაყარ მიჯნაზე,
უმუშევარი უსაქმოდ
ქუჩაში მდგარი „ბირუაზე“...

პოლიტიკაში ჭორები,
ქვეყნის მართვაში ჭორები,
ბიზნესზე მხოლოდ ტყუილი,
უნამუსობის მორევი.

ვატყობ ეს დიდხანს იქნება,
უნდა მოვერგოთ როგორღაც,
ყველაფერს შევეგუებით
ომს ნუ ვიხილავთ ოღონდაც.

ასე ხედა

თუკი ვინმე შეეცდება
გულში რაც აქვს, ის ლექსად სთქვას,
თუკი ამას ვერ ახერხებს,
აღარ იცის მეტი რა ჰქნას.

და მერე კი დაღონდება,
ვერ ხვდება, როგორ მოიქცეს,
სად წავიდეს, ვის მიმართოს
და რომელ მხარეს გაიქცეს...

მე ვურჩევდი, რომ დაწყნარდეს,
ყველაფერი დააღაგოს,
დამშვიდებულ გულზე ვიცი
ლექსსაც დასწერს საარაკოს.

აზრიც ხდება მისახვედრი
და ლექსიც ლექსს ემსგავსება,
ეს ყველაფერი წერის დროს
გონებასაც ეხმარება.

მერე ლექსებს გადიკითხავს,
გაიხარებს მათი ნახვით,
და ისურვებს მონათხრობი
გამოუშვას წიგნის სახით.

უშენოდ შეკვანია

უთენია დილით გამაღვიძა
შენმა მოლანდებამ,
კარგად დაგუკვირდი ნახევრად
გახელილი თვალით...
ვიხილე წალკოტი შენს გარშემო.

გიშრითა და ლალით...
დავკეპტე ფანჯარა,
რომ არ გამეპარო ისევ
და დარჩე ჩემთან,
როგორც ძველად...

შენდა დარჩი მხოლოდ
ჩემი გულის მცველად...
ახლა ხომ ხვდები, რასაც
ვამბობ შენზე, რომ მართალია,
მაგ გამოხედვა
მაინც მხდალია...

ხომ ხვდები, რომ ეს გული
უშენოდ მკვდარია...

მხოლოდ შენშია

ცაზე გადადის დაბოღმილი
შავი ღრუბლები,
თითქოს გაქცეულს მიაძახებს
უკნიდან წინას...
მე გიტოვებო ჩასარეცხად
შხაპუნა წვიმას...
 მოვა ზეციურ მანანებად გამოგზავნილი
 წყლის მოზღვაება,
 და მონატრება ამ წვიმაში
 თვითონ მოვიდა...
 მე მოვდიოდი შესახვედრად
 შენთან შორიდან...
შევძელი მოსვლა მე შენამდე
სწორედ წვიმაში,
ეს დამთხვევაა, არ იფიქრო
ტირილით მოველ...
გიძღვნი, გიტოვებ ჩემს სულს,
გულს და მთლიანად ყოველს...
 რაც გამაჩნია და რაცა მაქვს
 მხოლოდ შენია,
 შენშია ჩემი სიხარული და მწუხარება
 ხელთ ნატარები...
 შენშია ჩემი აღმაფრენა
 ეს ნაწამები.

ცხოველების ჩოკვა

ერთხელ, როცა ზოოპარკში ვნახე
დატყვევებულ ცხოველების როკვა,
გულში შემძრა, დაეუფიქრდი, როცა
ვნახე მათი ახლანდელი ყოფა...

გალიაში დამწყვდეული მგელი
ერთ ადგილზე ვერ ისვენებს, ვერა,
ნათლად ვხედავ მე მის ჩამქრალ თვალებს,
ნათლად მახსოვს მისი ცივი მზერა.

ვხედავ ბევრჯერ დაეჭიდა რკინებს,
ვერ გააღო მან გალიის კარი,
დადის წინ და დადის უკან, მისთვის
ამოუცნობ სამყაროზე მწყვრალი.

რამდენი დღე და საათი გავა
ენატრება ტყე და ყოფა, ძველი,
ესიზმრება ველური სამყარო,
არ სჭირდება გალია და მცველი.

იქნებ მასაც გულის სწორი ახსოვს,
იქნებ ისიც სიყვარულზე დარდობს,
იქნებ დარდობს, რომ ვერ ამტვრევს

რკინებს

და რომ დარჩა იგი ასე მარტო...

შენთან ვიქნები

მონატრებები გულს გაჰყოლია
დარდის შემკვრელო და გამყოფელო,
შენ ჩემი ფეხით გადატკეპნილო
ჩემო ოცნებავ, ჩემო სოფელო.

ჩვენს თავზე ბევრი ტკივილიც იყო
თოვლის გუნდები დარდებს ვესროლე,
სჯობს მტერს შევუნდოთ დიდი ცოდვები,
მიმტევებლები ვიყოთ ესოდენ.

მადლობა უფალს, რომ სიყვარულშიც
ერთად ვიყავით, ერთად ვიარეთ,
რომ ერთმანეთის გატანით მაინც
მთელი ცხოვრება გადავიარეთ.

მე მართალია ქალაქში ჩავრჩი
ჩემი ლექსებით, ჩემი ფიქრებით,
მაგრამ ოცნებით დღითა და ღამით
შენთან ვარ, კვლავაც შენთან ვიქნები.

ვერ შემაშინებს

მიჩვეული ვარ მე ასეთ ყოფას,
ვერ შემაშინებს მაგ ცივი მზერა,
ვერ დამიფეთებს წყურვილის გრძნობებს
და ვერ ჩამიკლავს ამ გულში, ვერა.

ერთი უბრალო მე ვარ, მოკვდავი,
სურვილი არ მაქვს ავფრინდე ცაში,
გულს რომ დამაკლდი, მწველი ფიქრებით
ხომ გახსოვს, შენთან მოვედი მაშინ.

ცხოვრებამ გზებზე ბევრჯერ გამოთელა,
გამიპარტახა მიზნების ხაზი,
არ ამიხდინა უთქმელი ფიქრი,
არ დაუგია ძირს ფიანდაზი.

მაგრამ არ ვიცი, მაინც აქამდე
ამ დედამიწას რად ვთვლი მარჩენლად,
მასთან ვარ, დღემდე და მასთან ვრჩები
ჩემი ფიქრების გადასარჩენად.

ახალი ეპოქა

ბევრი მიწერია ღამაში სიტყვები
ლექსებად თქმული და შემკული ლალებით,
დღეს შენზე ვფიქრობდი, მინდოდა მენახე
მომღიმარ სახით და ნათელი თვალებით.

ძნელია იფიქრო, თუ როგორ გაფრინდა
ეს წლები, უღმობლად სადღაც რომ წავიდა,
ვერ შევეგუე და სიბერის ასაკში
მე მსურს კვლავ ცხოვრება დავიწყო თავიდან.

კიდევ ერთ სიბერეს და ახალგაზრდობას
მოვასწრებ ასეა, მჯერა და მწადია,
ვხედავ, რომ განვლილი წლები სასჯელია
და ვთვლი, რომ ის მხოლოდ ჭირი და დარდია.

დღეიდან დავიწყებ მე ათვლას ცხოვრების,
სხვაგვარად არ მინდა, დროს ვერ ვემონები,
უფალი მიშველის, რომ ჩამოვიშორო
ეს აკიდებული წლები, დემონები.

სიტკბოში ჩავხარშო გულის ფორიაქი
და დავსვა წერტილი სულის აჯანყების,
დღეიდან იწყება ახალი აღმოჩენა,
ახალი ეპოქის...
ცხოვრების განახლების...

* * *

ტკივილები გულთან მივიტანე,
მონა გავხდი სულის
უძღურების,
დანავარდობს დარდი
დაუნდობი
ჯერ სხვისი და მერე ჩემი
უგნურების...

ԱՏԾՆՅԺՅՄ ԸԴԴՆԴԾՈ

ბავშვებს გაუხარიათო!

აბ, გად, ევ, ზათ, იკაღ, მანო,
სწავლობს თეა, მათე, ვანო,
ეს რა კარგი რამეაო
უპასუხებს მარიაო...

სულ ვასწავლით ყველა ასოს
გიგას, ქეთის, თეკლას, ვახოს,
ასოს წერას რომ ისწავლის
მერე დაწერს მდელოს, ახოს.

ეს რა კარგი რამეაო,
ბავშვებს გაუხარიათო...

„დედა-ენა შეისწავლეთ,
გაიხარებთ მერე მითი,
ცხოვრებაში წაგადგებათ,
რომ იქნებით უფრო დიდი...“

თეკლას ბუშტები

დედიკომ თეკლას გუშინწინ
ჩამოუტანა ბუშტები,
მერე აუხსნა, ასწავლა
არ შესობოდა ლურსმნები.

გაბერეს ისე ლამაზად,
უკეთესი რომ არ თქმულა,
იყო ლურჯები, შავები,
ზოგიც წითელი ხატულა.

თეკლას სიხარულს არ ჰქონდა
სახდვარი მთელი თამაში,
და მას სხვა ვინმე მოწილე
არავინ ჰყავდა ამაში.

ბევრი იხტუნა, სახლებზე
უნდოდა შემოერბინა,
ბუშტებს ისროდა ცისაკენ,
ცდილობდა ცამდე ეწვდინა.

მერე უეცრად ეზოში
ტირილი მორთო ისეთი...
ბუშტები სულ მთლად დაუსკდა,
ეს იყო თურმე მიზეზი.

შაშვი გალობა

შაშვის გალობა ამ დილით
ეფინებოდა მთელ ეზოს,
გალობას ჩუმად უსმენდნენ,
მოსწონდათ ომარს და რეზოს.

მერე კი შაშვი დიდ ტოტზე
ახტა და სხვა ხმით იმღერა,
გალობა გულის ედებოდა,
სოფელს ესმოდა სიმღერა.

ეფინებოდა მთელ ჭაღებს,
თითქოს მოსთქვამსო შაშვიო,
თითქოს დედასთან კამათობს
პაწაწკინტელა ბავშვიო.

მერე აფრინდა, წავიდა,
ბავშვებსაც გული დაწყვიტა,
შეშინებული გაფრინდა,
გალობა უცბად შეწყვიტა.

რეზოს და ომარს ეგონა,
ხმა ესმა ალბათ ვინმესი,
თურმე ხიდან მისი აფრენის,
კატა ყოფილა მიზეზი.

პანანინა თავუნიაშ

პაწაწინა, ეშმაკუნა თავუნიაშ
გადაწყვიტა ბევრი თხილი მოეპარა,
მიეზიდა რისკისა და შრომის ფასად
და როგორღაც მის სორომდე მიეტანა.

სადღაც ნახა და მიაგნო თხილის გროვას,
სათითაოდ გადმოზიდა მის სოროში,
ანგარიშით და გათვლებით დაადგინა
ამ სადამოს მივიდოდა ის ბოლოში.

ეს სადამოც მოახლოვდა, შემოვიდა,
თაგემა ნახა, თხილის გროვა აღარ ჰქონდა,
გარეთ იდგა სიცივე და თოვლის ბუქი,
ზამთრისათვის მას შიმშილი სარჩოს სთხოვდა.

წავიდა და ნახა თავის სოროს თავი,
თხილს ეძებდა, დაუკვირდა,
მერე შიგნით ჩაძვრა, თვალებს არ უჯჯერებს,
შიგნითაც რომ აღარ იყო... გაუკვირდა.

თურმე თავის სორო ნახა კუდფაფუკა
ციყვმა, თხილის გროვით იყო იგი სავსე,
წაიღო და სულ გაზიდა თავის სახლში,
წრუწუნას კი მოუხდება სწორედ ასე.

გედმა იფრინა

გედმა იფრინა, იფრინა,
შემოიფრინა მსოფლიო,
ამდენი ფრენით დაქანცულს
ფრთებზე შეაშრა ოფლიო.

მაგრამ ვერ ნახა სადარი,
მისი სამშობლო ერთია,
სადაც ბარტყები დაჩეკა,
სადაც კვლავ ისევ ელიან.

იქ სიხარული სხვა არის,
მას ვერ გადმოსცემს ვერავინ,
მას ვერ დახატავს მხატვარი
და ვერ შეკერავს მკერავი.

სამშობლო არის მთავარი,
სადაც სიხარულს ელისო,
თავსაც გასწირავს იმისთვის,
მხოლოდ მის ნახვას ეღირსოს.

ღონისა თქვა

ღორმა თქვა: „მინდა წუმპეში
გორაობა და თამაში,
თუ ვინმე ფიქრობს, გავეიჟდი,
დიდად შემცდარა ამაში.

მე ღორი ვარ და ჩემს მოდგმას
ასე სჩვევია ცხოვრება,
საჭმელი მქონდეს და წუმპე,
არ მინდა მე სხვა ქონება.

ვიცი, პატრონი მასუქებს,
ხორცი რომ ჭამოს ჩემი,
მიტომ ვაკეთებ, რაც მინდა,
ტყუილად დამცინის სხვები.

თუ დაფიქრდებით, მიხვდებით,
არა ვარ ცუდის მყოფელი,
მე კარგად ვიცი, რომ დამრჩა
ორი დღის წუთისოფელი...

ყვითელმა ჩიცმა

ყვითელმა ჩიცმა პატარამ
გაქეჭა ეზოს ნაგავი,
თან ყურს უგდებდა, გაეგო
მისთვის ახალი ამბავი.

ფრთხილობდა, ჭიებს ეძებდა,
ბლომად იპოვა საჭმელად,
უნდოდა შვილებისათვის,
თვითონ არ სჭამდა ამდენად.

ინახავდა და ბუდეში
შვილებთან ეზიდებოდა,
ბარტყებს კი მშივრებს, პატარებს
საჭმელი ესიზმრებოდათ.

დედამ მოზიდა იმდენი,
ყველასთვის იყო სამყოფი,
ბარტყები ძლიერ უყვარდა,
იმ სიყვარულის ნაყოფი.

ნაშ უნძილას გასძახა

იამ ენძელას გასძახა,
სითბო ვიგრძენი, ძამია,
სიცივე თითქოს წასულა,
აღარ მაწუხებს ძალიან.

ახლა ყვავილებს დავისხამ,
ინტრიგას ჩავდებ თოვანში,
მიხვდება, რომ გადაიღოს,
არ იყვეს ტყუილ შრომანში.

მისი დროება წასულა,
თბილ დღეებს უნდა ველოდოთ,
უფალმა მოგვცა ის ძალა
ყინვებს რომ გადაველოდოთ.

გაზაფხულს მივცეთ „სტიმული“,
ხეებს კვირტები ასკდება,
კვირტიჭამია ჩიტები,
ხის კენწეროებს ასხდება.

გიგას ველოსიპედი

დღეს დედამ ველოსიპედი
გიგას უყიდა ბაზრიდან,
გიგა ეფერა, გაწმინდა,
არ გაიყვანა სახლიდან.

და მერე, როცა ფერებით
გული იჯერა ძალიან,
დედიკოს უთხრა მადლობა,
უთხრა, რომ კარგი ქალია.

სთხოვა, ხვალიდან ეზოში,
ჩავალ და ბევრსაც ვივლიო,
მე ზედ სხვას არავის დავსვამ,
დიდად რომც ჰქონდეთ სიბლიო.

ჩავიდა, ეზო მოსინჯა,
სუყველას უთხრა უარი,
„მხოლოდ ის არის მართალი,
სხვა დანარჩენი მტყუანი“.

მერე გაქანდა, ჩავარდა,
ძლივს მოახერხა, ჩამოხტა,
ორმო არ სჩანდა ტიალი,
ახია მასზედ, რაც მოხდა.

ლუკას ბურთი

ლუკას მამამ მოუტანა
ბურთი ჭრელი და ნამდვილი,
სურდათ ბავშვების მოწვევა,
მათთვის გამართვა ნადიმის.

დაუძახეს ტოლ-მეგობრებს,
ბურთი აჩვენეს ფერებში,
ბავშვებს ბურთი მოეწონათ
და ჩაიგორეს ხელებში.

გადაწყვიტეს, საბურთაოდ
ხვალისათვის წასულიყვნენ,
ახალ ბურთით კარგ მინდორზე
უბნის გუნდად გასულიყვნენ.

ეთამაშათ მოგებამდე
და თავი არ დაეზოგათ,
ნამდვილ „სტადიონის“ ნაცვლად
მოედანი აეზომათ.

რომ გავიდნენ და დაარტყეს,
მას მისდევდა ოცი ბავშვი,
ბურთი გასკდა, გაიფხრიწა,
ყველა დარჩა სახტად მაშინ...

ერთმა თხამ

ჩამოიარა ეზოზე
ერთმა თხამ წვერებცანცარამ,
რომ დაინახა ვენახი,
ყურძნისგან სულ მთლად გაცალა.

ამაზე არის ნათქვამი:
„კარგი ჰქონია მადაო,
ასე ღამაზად მჭამელი,
ნეტავი ვინ დაგბადაო.“

მერე გადვიდა მეზობლად,
იქაც შესანსლა ყურძენი,
გეგონებოდათ მშიერი
მთელი დღეების უძღები.

თურმე მეორე მეზობელს
ძაღლი ჰყოლია ვერაგი,
თხას ეცა, სულ მთლად დახია,
ვერ მოაშორა ვერავინ.

ახლა საქურდლად ცანცარა
არ შედის ხელი აღებით,
სხვის ეზოს გარედან ივლის
და ამას ხვდება გაგებით.

ყურშამ პატარამ

იმ ცელქმა ყურშამ პატარამ
კატასთან ბევრი იღრინა,
არ მოერიდა მის ბრჭყალებს
ისულებლა და ირბინა.

მერე მივარდა ფეხსაცმელს,
იქვე რომ ეწყო კარებთან,
სიცილის ცრემლებს იწმენდდა,
თათებს ისვამდა თვალებთან.

პირი დაავლო ფეხსაცმელს,
სადღაც წაიღო, ათრია,
კბილები ახლა ამოსდის,
ღრძილებს იქავებს, მადლია.

მაგრამ პატრონმა რომ ნახა,
ყურშა ამ დღეში, ფეხსაცმლით,
გამოეკიდა, უყვირა
და ვერ წაართვა ვერაფრით.

სანამდე ჯოხი არ მოხვდა
ჩვენს ყურშას მაგრად მუცელში,
მერე წკავ-წკავით გაიქცა
და დაწვა სახლის კუთხეში.

ახდება, თუ ან ახდება?

ჭიამაია, პატარა,
ყვავილებს გამოჰყოლია,
სხვა საფიქრალი, საშრომი,
მეტი მას არა ჰქონია.

შენიშნა მარიმ უეცრად
ჭიამაიას გამოსვლა,
ხელზე დაისვა, უმღერა,
დაელოდა მის ამოსვლას.

ისიც ავიდა თითებზე,
მარიმ სურვილი ჩაუთქვა,
„ახდება, თუ არ ახდება“-მ
ჭიას სახელი გაუთქვა.

და ახდებოო როცა თქვა,
ჭიამაიაც გაფრინდა,
მარი კი სიხარულისგან
ლამის მეცხრე ცას აფრინდა.

ბაყაყი და ბზიკი

დიდი ბაყაყი, გომბეშო,
ენით მწერს იჭერს, არ უშვებს,
მუსრს ავლებს მარჯვედ ჩამჯდარი
კოლოებსა და დიდ ბუზებს.

არხეინად ზის ჩირგებში,
ვერ დაინახოს ვერავინ,
ჩამჯდარა სულგანაბული,
რომ მოატყუოს მზვერავი.

თურმე იმ არემარეში
მზვერაგად ბზიკი ჰყოლიათ,
მაცხოვრებელი მწერები
მას უწოდებდნენ „გოლიათს“.

ბზიკმა უკბინა ენაზე,
ცდილობდა რა მის დაჭერას,
ისე გამწარდა ბაყაყი,
დასწყევლა თავის გაჩენა.

ბზიკმა დასცინა გომბეშოს,
იმ ტკივილის დროს უყვლა:
„ხომ კარგი იყო, ბუზები,
რომ გადასანსლე სუყველა!“

ჯაგის ხე ნერვიულობდა

ვარდზე ბუღბული შემჯდარი
თავის ბაღადას ჰყვებოდა,
იქვე ჯაგის ხე კი დარდით
ნერვიულობდა, ხმებოდა:

„ასე მხსვლეტარა, მახინჯი,
მე ღმერთმა რად გამაჩინა,
არ არსებობს, რომ ფრინველი
შემოჯდეს გალობისთვის.“

დიდად მაფასოს და ჩემთან
შექმნას ცეკვა და თამაში,
მე გული მწყდება ძალიან,
ტრაგედიაა ამაში.

ღმერთო, რად ჰქენი, სხვას მიეც
ტურფა, ღამაზი მშვენება,
აღბათ ასეთი ბოლომდე
დავრჩები, არ მეშველება.

ლოჩი ღჩუცუნა

ღორმა პუნტულამ, ღრუტუნამ,
წუმპე მონახა თვალებით,
ღორსა და ტალახის წუმპეს
ვერ გაარჩევდით მგვანებით.

გრილდებოდა და თავისთვის
ღუტუნებდა და ლადობდა,
უზღვავ სიმშვიდეს იჩენდა,
არაფერზე არ დარდობდა.

სადამოს მისი პატრონი,
მაინც დაბანს და გარეცხავს,
იცის, რომ დიდხანს უნდება
მისი ტალახის ჩარეცხვას.

მერე კი თავის საღორეს
მიაშურებს და დაწვება,
მშვიდად იძინებს დილამდე
და სიმსუქნისგან დადნება.

მიჩვეულია სიმშვიდით
ასეთ ცხოვრებას თავისთვის,
პატრონი იმიტომ უვლის,
რომ ხორცი ჰქონდეს ზამთრისთვის.

კატა ცბიური

კატა ცბიერი, ცანცარა,
ჩიტის ბარტყებზე ნადირობს,
მერე დაჯდება თავისთვის,
თავის ნებაზე ნადიმობს.

ძალიან არხეინია,
მიჩვეულია ფერებას,
ჰგონია, ყველგან გაუვა,
ჩიტებს ასე რომ ერევა.

დაუნდობელი, უვიცი,
ქორის ბუდეს თუ დაანგრევს,
მერე თავისი ანცობით
თვით არწივებსაც ააფრენს.

ვაი მის მოდგმას, თუ მაინც,
არწივის კლდესთან მივიდა,
კატა მას ვერ გადურჩება,
თვალი რომ მოჰკრას შორიდან.

შავ კრუხს

შავ კრუხს თავისი შვილები
ფაფუკები და ყვითლები,
გამოეყვანა მზის გულზე
საკენკის თანვე მირთმევით.

ქოთქოთობდა და თვალებით
ყოველწამს შვილებს ითვლიდა,
არ დაკარგოდნენ ეზოში,
მიწას ქექავდა, ისვრიდა.

თითქოს სხვას ეუბნებოდა.
ახლოს არ გნახოთ აქეთო,
წიწილებს არა ავნოთ რა
და უცბად არ დააფეთოთ.

მერე სასწრაფოდ, როდესაც
ერთი წუმპეში ჩავარდა,
დედა გაიქცა წყლისაკენ,
შვილის საშველად გავარდა.

ამოიყვანა, იმწამსვე
გაათბო მზეზე დადებით,
რომ ეშინოდა გრიპისა და
მასთან ფილტვის ანთების.

სულელი ბაყაყი

ერთი სულელი ბაყაყი
წყლიდან რომ ამოსულიყო,
კოლოს და ბუზებს ეძებდა
და თან ფიქრობდა თავისთვის...
რომ დღესაც ბევრი ეჭამა
თან შეენახა ხვალისთვის...

მუსრი გაავლო ცბის პირას
რაც რომ ფრენდა კოლო-ბუზი,
პეპლებიც კი დაიჭირა,
ბევრი ჭამა, გაიბერა...
კარგ ხასიათზე რომ იყო
თავისთვის წაიმღერა...

„რა კარგია მე ასეთი
ღმერთმა რომ გამაჩინაო,
მწერები და კოლო-ბუზი
ქედს იხრიან ჩემს წინაო.“

უცბად შეცბა, ვერ მოასწრო
გადახტომა ისევ წყალში,
რომ უკვე ბასრი კბილები
გველს ჩაესო მისთვის თავში...

კურდღელმა ნაცარამ

ერთმა კურდღელმა ნაცარამ
ბოსტანს მიაგნო არნახულს,
რა გინდა შიგ რომ არ იყო,
ბევრი კომბოსტო, სტაფილო...
დაჯდა კუთხეში თავისთვის,
თავის გემოზე სადილობს...

არ უკითხია ვისია
ან მცველი თუ ჰყავს ვინმეო,
თავი მშვიდად რომ უჭირავს
ნეტავ ასეთი კარგია?..
სირბილით ვერ დაეწევი,
ვხედავ, ქურდადაც ვარგია...

მაგრამ ამ ბოსტანს დამცველად
ძადლი ჰყოლია, პანტურა,
იმ წამს სადილად გასულა,
ამ დროს კურდღელიც მოვიდა...
გაეგო ქურდის ამბავი,
ყეფა ატეხა შორიდან...

კურდღელმაც არ დააყოვნა
სწრაფად ისეუპა ღობეზე,
ტყისკენ გაიქცა, გაასწრო,
კურდღელი ისეც მხდალია...
საქურდლად აღარ წასულა,
თურმე შეშინდა ძალიან...

ჩემი კოდალები

ერთ ტყეს უღრანს და მიუვალს
დიდი პრობლემა გაუჩნდა,
მატლები ესეოდენ და
ექიმი არსად გამოჩნდა.

მატლების გროვა ესია
ტყის ქერქს და გულშიც აღწევდნენ,
ახალ ნაყარი ხეები
თითქოს უდროოდ დაბერდნენ.

ისმოდა ჭრიალი-ჭრიალი,
მატლები ჭრიდნენ ყველაფერს,
დაღონებული ხეები
ვეღარ შვრებოდნენ ვერაფერს.

ამ დროს სად იყო სად არა...
კოდალა ტყეში გამოჩნდა,
და გაუკვირდა, რაც ნახა,
ამდენ ხანს როგორ გამორჩა.

რომ არ მოსულა ამ მხარეს,
არ ნახა ტყის გასაჭირი,
რომ არ უშველა ამ ხეებს,
არ მოაშორა მათ ჭირი.

გაფრინდა ამბის სათქმელად
მისი მოდგმის და ჯილაგის
და ტყეში შემოიყვანა
გუნდი მაშველთა ბრიგადის.

შეიქმნა ერთი ამბავი
ტყეში ისმოდა კაკუნი,
ჭიებს დაეცათ თავზარი,
ლამის დაუსკდათ მათ გული.

ამოისუნთქეს ხეებმა,
კოდალებს მადლი შეჰბედეს,
გულით შეპირდნენ ერთმანეთს
კიდევ მომავალ შეხვედრებს.

ვასიკო და შისი დაიკო

ზაფხულის ამ ცხელ დღეებში
მდინარისკენ მიდიან,
სუყველას უნდა გაგრილდეს,
ვანოს, გიორგის, მინდიას.

ჩამოიარეს სოფლის გზა,
თან გადასძახეს ვასიკოს,
მან კი ახარა ამბავი
მის ულამაზეს დაიკოს.

უთხრა, ბიჭები მდინარეს
მიდიან, რათა გაგრილდნენ,
მოდი, ჩვენც მათთან წავიდეთ,
ახლა სახლიდან გავიდეთ.

დაიკომ უთხრა ვასიკოს,
ამაზე მე არ მედავო,
ბიჭებთან ერთად მდინარეს,
როგორ გავშიშვლდე ნეტაო?

გიორგის მანქანა

გიორგის ძლიერ უყვარდა
თამაში ბავშვის მანქანით,
სხვა საქმეების კეთება
ეზარებოდა ძალიან...
ყველა ამბობდა ამაზე,
რომ ეს დედიკოს ბრალია...

რადგან ის ანებივრებდა,
არ ავალებდა არაფერს,
და იზრდებოდა ზარმაცო,
არაფერი არ უყვარდა...
ხედავდნენ, მისი ღღეები
როგორ ქრებოდნენ უქმად...

გაკვეთილს ყურს არ უგდებდა,
ღეკსსაც კი ვერა ჰყვებოდა,
სწავლაში ჩამორჩებოდა,
ამას სუყველა ხვდებოდა.

ფიქრობდა მხოლოდ მძღოლობით
სჯობნიდა მის ტოლ-ამხანაგს,
გაიზრდებოდა და დედა
უყიდდა ნამდვილ მანქანას.

ფრინველთა მეფე

ფრინველთა მეფე არწივი
კლდიდან გაჰყურებს უდრან ტყეს,
თუ ვინმე არ მოეწონა,
მსწრაფლ დაუბნელებს იმას მზეს.

ბრჭყალებით დახევეს, თუ ტყეში
გაჩნდა ბარტყების მპარავი,
მისი ჯილაგის დაჩაგვრას,
არ აპატიებს არავის.

ლომი და ვეფხვიც გაურბის,
მასთან მტრობას ვინ აუვა,
იციან, თუ წაიხსუბეს,
რომ არაფერი გაუვათ.

ფრინველთა მეფე, არწივი,
არის დამცველი ბუნების,
უფრთხილდით, რომ არვინ გახდეს,
მსხვერპლი თავისი ცდუნების.

ერთმა ციკანმა

ერთმა უგვანმა ციკანმა
თავის დედ-მამის მალულად,
მინდორი გადაიარა,
ტყეს მიაშურა ფარულად.

შევიდა უღრან ხევებში,
სადაც მზეც კი ვერ აღწევდა,
ისეთი იყო სიჩუმე,
ქარი ტოტსაც არ არხევდა.

ვერაგმა სუნით მიაგნო,
მშიერმა მგელმა ცანცარას,
უცებ ეტაკა კისერში,
გაქცევაც კი არ აცალა.

იქვე გაფატრა ბედშავი,
წაიღო ტყისკენ გრილოში,
მისი დედ-მამა ცანცარას
ტყუილად ეძებდნენ მინდორში.

ობოლი ციყვი

ხიდან ხეზე რომ გადარბის
კუდს მიაქნევს ფაფუკიანს,
ერთ უდიდეს ფუღუროში,
მისთვის სახლი აუგია.

იქ ცხოვრობენ დედა ციყვი,
მამა ციყვი ფომფორია,
იმ ერთი შვილს თავისას ზრდიან,
მეორე ჰყავთ, ობოლია.

ის ობოლი შვილობილი
უყვართ ისე, როგორც შვილი,
ის კი ისე მარჯვე არის,
გადათელა კაკლის ძირი.

როგორც კი ჩამოვარდება
კაკალი ძირს, მასთან რჩება,
შეინახავს ზამთრისათვის
ბევრსაც ჭამს და ბევრიც რჩება.

უყვარს დედას, უყვარს მამას,
რომ ასეთი მარჯვე არის,
ეს ობოლი ციყვის შვილი,
იმედია მთელი მხარის.

ლუკას ფეხსაცმელები

ჩვენს ლუკას ფეხსაცმელები
დედამ უყიდა ბაზრიდან,
ლუკამ დააწყო, გაწმინდა,
უვლიდა დილა ადრიდან.

ჯერ არ ჩაუცვამს, ისე აქვს,
შენახული და ნაწმენდი,
რომ ქვეყანაზე უკეთესს
ვერავინ ნახავს გაწმენდილს.

ჰკითხეს, თუ როდის ჩაიცვამს
და გავა ასე ქუჩაში,
ჯერ უნდა მოვეფერო,
ძველი ჩაგყარო ურნაში.

მერე ახალსაც ჩავიცვამ,
გაწმენდილს, გაპრიალებულს,
ამით დავიცხრობ სიხარულს
და ჩემს გულს აფრიალებულს.

ხარმა სთქვა

ხარმა სთქვა: „მე თვითონ მიკვირს,
როგორ ვუძლებ ასეთ შრომას,
დამე უღელს რომ მომხსნიან,
ძლივს ვიკავებ ფეხზე დგომას.

ვეღარ ვუძლებ ტვირთის თრევას
და შოლტების ზურგზე ტლაშუნს,
კარგად ვხედავ, სხვა რომ ჭაღობს,
მაგრამ სხვისი მაინც არ მშურს.

ბოლოს პატრონიც მიხვდება,
რომ ჩამაგდო ასეთ დღეში,
ურემს ნაკლებად დატვირთავს,
შოლტსაც არ დაიჭერს ხელში.

შემიბრალებს, შემეყვარებს,
აღარ დამცხებს წნელს და კეტებს,
საბოლოოდ მიხვდება, რომ
იმის საქმე მე ვაკეთებ.“

შელო და შეულო

ერთმა მშიერმა მელიამ,
შემოიარა მთა-ველი,
და ამ საჭმელის ძებნაში
გზაზე შემოხვდა მას მგელი.

მელიამ ჰკითხა, ნათლია,
ნეტა რა გაგჭირვებია,
გარშემო ასეთი ტყე და
ირგვლივ მაღალი მთებია.

შენთვის „პრობლემა“ არ არის,
საჭმელს იშოვი ადვილად,
სხვას თავი რომ დაგანებოთ,
მძორიც გეყოფა სადილად.

მგელმა უსმინა, უსმინა,
უცებ პირს ნერწყვი მოადგა,
იმ ცრუპენტელ მელიას,
საცოდავს, თვალი დაადგა.

მელია მიხვდა, შეშინდა,
მაგრამ მგელს ვერსად გაექცა,
მელა მგელს ვერ გადაურჩა,
ვერ შეძლო, თავი დაეცვა.

ის მეთონშეცე პაცანა

დედა ღორს თავის გოჭები
გამოეყვანა ეზოში,
გოჭები ყველგან დარბოდნენ,
დიდ მინდორსა და ბეჭობში.

ღორს ეშინოდა რომ ერთი,
ის მეთორმეტე პატარა,
სადღაც არ დაკარგულიყო,
მიტომ თავისთან ატარა.

მაგრამ რათ გინდა, უჩუმრად,
მაინც უყელა ადგილი,
და გაეპარა დედამისს,
გაქცევა იყო ადვილი.

დედამ ეძება სუყველგან,
გზებსა თუ ეზოს უბეში,
ბოლოს მიაგნო დაწოდილს,
ბინძურ ტალახს და წუმპეში.

ამაზე არის ნათქვამი:
„გლახას რად უნდა ქებო,
ის მაინც თავისას იზამს,
ჯიში თავისას შვრებო.“

ცნობილი ვინ შევუხერხე

ქეთი, მარი, ვაკო, ლუკა,
საბურთაოდ მოემზადნენ,
დაიარეს ეზოები,
მოედანი ნახონ სადმე.

ქეთიმ უთხრა: „სჯობს რომ აქვე,
სადმე ვნახოთ კარგი ეზო,
გუნდი შევკრათ, მოვიწვიოთ
სათამაშოდ, ვახო, რეზო.“

მინდა, სანამ მინდორს გაგაღო,
ამ თამაშს ვინმე მსაჯობდეს,
მერე ვნახოთ სხვა გუნდი და
შევეჯიბროთ ვინ აჯობებს.

მანამდე კი, ვარჯიშს ვითხოვ,
რომ დავრწმუნდეთ ჩვენს ძალებში.
ვის აქვს რწმენა გამარჯვების
შეეცემათ მათ თვალებში.“

მოიწვიეს, ნახეს მსაჯი,
ნამდვილი და გამოცდილი,
მსაჯმა როცა ნახა გუნდი,
ვარჯიშისგან გამოცდილი.

უთხრა, წესით ასე არის,
გაუებს გუნდი უნდა ჰყავდეთ,
ქალებს ცალკე შეჯიბრი აქვთ,
ვერ აიტანს ქალი ამდენს.

გული დაწყდათ ქეთის, მარის,
გადაწყვიტეს ბევრი ბჭობით,
უნდა ქალთა გუნდი შეკრან
ვაჟაკებზე უფრო მჯობნი.

დატრიალდნენ, შექმნეს გუნდი
გოგონების მოგროვებით,
ვარჯიშობენ ერთმანეთის
იმედით და მონდომებით.

და აი, დღეს, ეს დროც დადგა
ბიჭებს უნდა შეეჯიბრონ,
დაუმტკიცონ სიძლიერე
და ერთმანეთს შეეხიდონ.

...როცა ვნახე შერკინება,
თვალებს აღარ დავუჯერე,
და წაგებულ ბიჭების გუნდს,
ცრემლები ვერ შევუხერე.

გაბლენძილი ჩხიკვი

ჩხიკვს ბარტყები შეუსანსლავს,
ტყეში დადის რაღაც ჭორი,
აბა მითხარ, ვინ რას ეტყვის,
მას მეგობრობს თვითონ ქორი.

გაბლენძილი ჩხიკვი ფიქრობს,
აბა, ვინ რას მიზამს ახლა,
ქორი ჩემი მფარველია,
გამიმართლა, მგონი მართლა.

მაგრამ უცებ შურდულივით
მას ეძგერა ბასრი ბრჭყალით,
არწივს ქორმა ვერა უთხრა,
მის წინაშე არის მხდალი.

მერე ჩხიკვი, გაბლენძილი,
გაპუტული ეგლო ტყეში,
ვისაც სხვისი იმედი აქვს,
ჩავარდება ასეთ დღეში.

შულა ცინოძე

გავიხედე, რასა ვხედავ,
დავინახე ხესთან იქვე,
გულსაკლაგად ქვითინებდა
მელა, დამსობილი პირქვე.

კკითხე, რა გჭირს, რას ქვითინებ,
ასეთი რა გაგიგია?...
ხუთი შვილი გავზარდე და
ხუთი სახლი ამიგია.

სახლში არცერთი არ მიშვებს
სუყველა მცემს, გამბობ ამას,
ბევრი ცემაც არ მაკმარეს,
დანით მკლავენ გამზრდელ მამას.

დავინახე, დაეხვივნენ,
ზოგი უკან, ზოგიც წინა,
და შვილებმა მამა მელა,
გამოფატრეს ჩემს თვალწინა.

„ასე ხდება, როცა შვილებს,
დაურიგებ მთელ ქონებას,
მერე მამა აღარ უნდათ,
დაებინდებათ გონება.“

მერცხალმა გვახარა

მერცხალმა მწველი ჭიკჭიკით
გაზაფხულდაო, გვახარა,
თბილ ქვეყნებიდან მოფრინდა,
ჩვენზე მლოცველი პატარა.

მოფრინდა თავის ბუდესთან,
სადაც დაჩეკა ბარტყები,
დაზარდა, გადააფრინა,
ახლა ამაში არ ვცდები.

მაგრამ რას ხედავს...
ის ბუდე დაუნგრევია ვასიკოს,
მერცხალმა ცოდვა შეუნდო,
სოქვა, კარგი იყოს, რაც იყო.

ისევ თავიდან დაიწყო
ახალი ბუდის შენება,
სახლი გალობით აავსო,
დაგვატკბო მისმა ენებმა.

და მიკვირს ახლა ვასიკოს
ნეტავი თუ არ რცხვენია,
ნეტავ, თვალიდან შემთხვევით
ცრემლები ხომ არ სდენია?

უჩინის ქკუა

ვირმა საპალნე დააგდო
პატრონზე დიდად ნაწყენმა,
ამაყმა, ცოტა ზარმაცმა,
ჩხუბის და შფოთის დამწყებმა.

თქვა: „მე მეტს აღარ ვიშრომებ,
არ შევებმევი უღელში,
წავალ და ჩემს სახლს ავაგებ
სადღაც ტყის ბოლოს, კუთხეში.“

წავიდა, ბევრი იარა,
გადაიარა გორები,
ნახა ადგილი სახლისთვის,
შეაგროვა ხის მორები.

ამ დროს სად იყო, სად არა,
ბუჩქიდან მგელი გამოჩნდა,
და ყურპანტურას შემოსვლა
მის ყურადღებას არ გამორჩა.

ვირმა თქვა, პატრონს ვემდური,
მე მასთან აღარ ვიქნები,
მგელმა იმწამსვე დაგლიჯა,
დატოვა მარტო ჩლიქები.

ცყის მოსამართლე

ცყის მოსამართლედ გამხდარა
ჩვენი კურდღელი ნაცარა,
საქმეებს ურჩევს ბინადრებს,
ლომმა უყურა, აცალა.

მოაქვთ და მოაქვთ ცხოველებს,
კომბოსტო, ვაშლი, ქლიავი,
მოსამართლეს არ მოშივდეს,
მერე იქნება გვიანი.

გასუქდა, დაიბლინძემა,
ქვეყანა მისი ჰგონია,
ბევრ ცხოველს მისი რიდი აქვს,
მგელიც დაშინდა მგონია.

როცა ეს ლომმა გაიგო,
იხმო თავისთან მაშინვე,
ჰკითხა, შენ აქ ვინ დაგნიშნა,
ცხოველებს რითი აშინებ?

ისეთი თათი გაარტყა,
თითქმის ისროლა სახლამდის,
...მერე აყვირდა სუყველა,
რით ვუთმენდითო აქამდის.

ვახოს თავგანწიწვა

დიდი თოვლი მოვიდა
ამ წელს, იხარეს ბავშვებმა,
მთიდან ადვილი შეიქმნა
თხილამურებით დაშვება.

ვახოც ავიდა მთის წვერზე,
ამით დაეჩაგრავ ყველასო,
სიჩქარით ვერ დამეწევა,
გავასწრებ მიტოს, გელასო.

მაგრამ მოტყუვდა, მართლაცდა,
დიდი სიჩქარით მოჰქროდა,
ქვას წამოედო საწყალი,
ტრიალით თოვლში დაგორდა.

ძლივს ამოვიდა ცოცხალი,
მომხდარზე დიდად დარდობდა,
რისთვის გავწირე თავიო,
ხშირად ამასაც ამბობდა.

ონი კურღლის თავგადასავალი

ერთმა დედამ შობა,
იზრდებოდნენ ერთად,
მათ სხვადასხვა ხასიათი
დაამადლა ღმერთმა.

ერთი იყო ძლიერ
მშრომელი და გამრჯე,
ყველაფერს აკეთებდა
გულიანად, მარჯვედ.

მეორე კი იყო
აყვია და ზანტი,
ცდილობდა არ ეშრომა,
არ გასვროდა თათი.

მშრომელმა უთხრა მეორეს,
ხედავ, ზამთარი მოდის,
ჩვენ სახლიც არ აგვიგია,
არ გვაქვს პატარა ქოხიც.

ზარმაცმა უთხრა, რაც გინდა
ააშენე და გქონდეს,
შენ ჩემთვის ნუ გაირჯები,
ნუ დაიდლები ესოდენ.

კარგიო, უთხრა მშრომელმა,
იწყო თავისთვის შენება,
მოზიდა ქვები, აგური,
უწევდა ღამის თენებაც.

სანამ სიცივემ იმძლავრა,
სახლი ააგო ნაქები,
სულ ქვებით, „ბლოკით“, ხეებით,
აგურით იყო ნაგები.

ზარმაცმა ძმამ კი იოლად,
ჩალა მოზიდა მინდვრიდან,
სახლი ააგო ჩალისგან,
არ გადაღლილა ფიქრისგან...

თოვლმა იმძლავრა, ქარებმაც,
დაიწყო ქროლვა, გრიგალი,
ჩალის სახლი რას უძლებდა,
აბა, შენ ახლა მითხარი?!

სულ დაუშალა იმ ზარმაცს,
სახლი ქარმა მას მინდორთან,
დილით გახედა თავის ქოხს,
ჩალა სულ გრიგალს მიჰქონდა.

და გადაწყვიტა ისევ ძმას,
რომ მიდგომოდა კარებზე,
ნანობდა თავის საქციელს,
ცრემლებს იწმენდა თვალებზე.

ძმამ უთხრა: „მოდი, იცხოვრე,
რაც იყო, იყო წარსული,
მხოლოდ შემდეგში არ გნახო
ცეკვა-თამაშით გართული.

იცოდე, შრომა არ გავნებს
და არ მოკვდები შრომისგან,
ჯერ არ მინახავს დამხრჩვალ
კაცი საკუთარ ოფლისგან.“

წინიღებსაც უშურა

კრუხი კრიახის ატეხვით
შვილებს თავს დასტრიალებდა,
მის ხმა უწყვეტს და გულსაკლავს,
ხევეები ახმიანებდა.

ამით ამბობდა, არავინ
შვილებს არ მიკარებოდა,
მწვანე ბალახის ბიბინით
ეზო მთლად იფარებოდა.

წიწილებს სხვა რა უნდოდათ
საჭმელსაც ბევრს შოულობდნენ,
თითქოს ერთმანეთს ეძახდნენ,
ბაღახში ვერ პოულობდნენ.

ამას უყურა ნინიკომ,
იქვე რომ იჯდა ჩეროში,
სასწრაფოდ კრუხთან მივიდა,
წიწილებს უხმო ეზოში.

ყველა მონახა, შეკრიბა,
დაკარგულებსაც უშველა,
კრუხს მოუყვანა, შეუსხა,
გადაურჩინა სუყველა.

ჩუზოს ბაჭია

რეზოს მამიკომ სოფლიდან
ჩამოუყვანა ბაჭია,
ათი დედმამიშვილიდან
მამამ ეს ამოარჩია.

რეზომ კურდღლისთვის ადგილი
მონახა სახლის კუთხეში,
ნორჩი ბაღახი მოზიდა,
დაუწყო ფრთხილად ყუთებში.

უგლიდა, თავს ევლებოდა,
წყალი სულ ედგა ანკარა,
მის მოსაგლეჯად რეზიკო,
დღესაც ადრიან ამდგარა.

გამოუცვლია ბაღახი,
წყალიც ახალი ჩაუსხამს,
პურის ნამცეცი უყრია,
რძეც იქვე ახლოს დაუსხამს.

როდესაც ეფერებოდა
უცებ ხელიდან დაუსხლტა,
მერე რეზიკოს კინაღამ
შიშისგან გული გაუსკდა...

მწყემსო ვაჟა

ვაჟიკო ძროხებს მწყემსავდა
მდინარის პირას, ტყიანში,
ფეხზე ტალახი მოედო
ამდენ სირბილს და ყიალში.

თან ნაწვიმარი რომ იყო,
ძროხები ტყისკენ გარბოდნენ,
თითქოს ამინდის გამოცვლას
ისინიც ძლიერ დარდობდნენ.

ვაჟამ ვერ ნახა ადგილი
მშრალი, რომ თავი გაერთო,
თანაც ნაწვიმარს ზემოდან
მოღრუბლული ცაც დაერთო.

იქუხა, ძლიერ იჭექა,
ვაჟა შეშინდა, მხდალია,
იცოდა, ხის ქვეშ დადგომა
საშიში იყო ძალიან.

მიტომ ძროხები წადენა
სახლისკენ სულ გაწუწულმა,
შეცივნულ, შეშინებულმა,
ტალახით მთლად გათხუპნულმა.

შანი გაკეთის აშჯარებს

მარი გაკეთილს ამზადებს
თან ეზარება ძალიან,
თუ წაკითხულს ვერ გებულობს
აბა, რა მისი ბრალია...

მერე გაბრაზდა, აიღო,
წიგნი დაკეცა, გადადო,
დედა რომ მოვა, აჩვენებს,
ვითომ გამხდარა ავადო.

მაგრამ რა მოიმიზეზოს,
გამხდარა ავად რისგანო?
ვითომ დღეს მზეში იარა
და დამწვარია მზისგანო.

მაგრამ თუ დედა მიუხვდა,
მერე ვაი მის მოსწრებას,
ყურებს დაუწველს, დაქაჩავს,
აღბათ თმებშიდაც მოსწვდება.

დედიკომ კიდევ რომ სცემოს,
საყვედური არ დასცდება,
ჩუმად წავა მის ოთახში
და უხმაუროდ დაწვება.

მშრომელი შიგო

მიტო მშრომელი ბიჭია,
ვერ ნახავთ, სადმე რომ იჯდეს,
აკეთებს ღობეს, საბოსტნეს,
ღობავს, ასწორებს ძველ ჭიშკრებს.

ხეებს ათეთრებს, შემთხვევით
არ შეესიონ მატლები,
ჭიგოს ცვლის, ძველი მოაძრო,
რაც ნახა ძირში დამპლები.

მერე ტალავერს მიხედა,
შეასწორ-შეაღამაზა,
უნდა შეაბას ტოტები,
აღბათ, მიხედავს ამასაც.

მაგრამ რას ვხედავ, უეცრად,
მიტოც ჩემსავით დაიბნა,
ძველი ტალავრის სადგარი
წამში უეცრად დაინგრა.

თუა და ვაჩრო

თუა ვარდების ბუჩქებზე
კოკრის მოწყვეტას ცდილობდა,
ვარდის ეკალი შეესო
და ამას ძლიერ კვირობდა.

ფიქრობდა, ნეტავ უფალმა
ასე რად გააჩინაო,
ლამაზი ვარდი შექმნა და
ეკლებით დაარჩინაო.

ასე იოლად ვერ მიხვალ,
ვერ მოწყვეტ ასე ადვილად,
ეკლებით მისი შემოსვა
ღმერთმა ინება ნამდვილად.

და მიტომ არის ნათქვამი,
ესეც იმისი ბედია,
რომ „დღემდე ვარდი უეკლოდ,
არავის მოუწყვეტია.“

სარჩევი

ავტორისაბან	2
მზე გოგოძროგდა	3
ბოლომდე დავიხარჯე	4
ცრემლით ვასვლემ რითმებს	5
მარტოს მტოვებ	6
მიწის ბუნებები	7
ვიცი, დრო შთანთქმავს	8
ჩემს ლექსებს	9
მუშების მოზღვაება	10
ვერ აუვები	12
როცა კვლავ მოვა ზაფხული	13
და ვიყო გშვიდად	14
მისახსოვრა ღმერთმა	15
სასწაულს ველი	16
მიწა ბახსოვდეს	17
მონაბაგხდარი	18
ბაუჭრთხილდეს ქალის მანდილს	19
ეს მონატრება	20
უთქმელი დარდი ვარ	21
ქარმა ონავარმა	22
მე ვებრვი	23
უფალმა ამომიჩემა	24
ნუ შეეცდები	25
ვერ დავემალი	26
მე დეემდე ვეძებ	27
რატომ ხდება?	28
ესეც მიეყოფა საჯელად	28
ნეტავ რად ბინდა	29
ბულში სიხარული მოვიდა	30
ჩემთან მოვრინდა	31
ისმის წვიმაში	32
მომიხსლოვდი შეშლილობავ	33
ტყუილად ვწუხდი	34
კველი ტადარი	35
უხმო წადილი	36
სული მიიღტვის	37
სირცხვილის ბანცდა	38
დუმილიდან ამოვიძახებ	39
ისარი მხროლი	40
არ დავიწვივებს სურვილი	41
ბადატკენინან ბუბს	42
თეთრი ლანდი გამიხალისა	43
თავი დამიდვია	44
თეთრი წვიმა	44
ოცნებების გული დავუმშვიდე	45

სულო, ჩემო სულო	46
ბახაფხულის მონა ვარ	47
ციღან ჩამოვკრეფ	48
მე პოეტი ვარ	49
ისევ იმ ბაღში	50
თუ არ ყოფნისა	51
მიწის ბინადრებს	52
ტკივილიც დამსდევს	53
მე ჩემს ლექსებით	54
სიწმინდეს ვფიცავ	55
ვერ მოვიცალე	56
იწვოდა მუზა	57
უნდა ვეცადო	58
იხსნება ახრი	59
ზეცის გუგბათზე	60
გადარეულა მარტის დღეები	61
დამღებელი როლის	62
გზეო ამოდი	63
ბთხოვ, გევედრები	64
ისევ ბახაფხულს	65
მე შენ გელოდი	66
დაფიქრდი მაინც	67
დამღება!	68
ღრო ბაიკარა	69
ნოშნავს სიცოცხლეს	70
მძიმე ჯვარია	71
მხიარული ხარ	71
მეც ამიკრძაღეს	72
ეს მონატრება	73
უფალო შებთხოვ!	74
შური და მუზა	75
ტიროდა ევა	76
ვითრე უვლელი ბუმბით	77
ასე უღმროთა	78
კენიმიზმი!	79
ქარმა, ქარიშხალმა	80
შავი პერანგი	81
„კოშმარები“ მესიზმრება	82
ვერავრით ავცდებოთ	83
ახალ ამბებს ვჰვებთან	84
ასე ხდება	85
უშენოდ მკვდარია	86
მხოლოდ შენშია	87
ცხოველების როკვა	88
შენთან ვიქნები	89
ვერ შემაწინებს	90
ახალი ეპოქა	91

საბავშვო ლექსები

ბავშვებს გაუხარიათო! 94
თექვსი ბავშვები 95
შაშვი ბალობდა 96
კაწაწინა თაბუნიამ 97
ბეღმა იფრინა 98
ღორმა თქვა 99
ყვითელმა ჩიტმა 100
იამ ენქელას ბასქახა 101
ბიბას ველოსიპედი 102
ლუკას ბურთი 103
ერთმა თხამ 104
ქურმამ პატარამ 105
ახლემა, თუ არ ახლემა? 106
ბაყაყი და ბიბი 107
ჯაბის ხე ნერვიულობდა 108
ღორი ღრუჭუნა 109
კატა ცვიერი 110
შავ კრუსხ 111
სულელი ბაყაყი 112
კურდღელმა ნაცარამ 113
ეჭიმი კოლაღები 114
ვასიკო და მისი დიკო 115
ბიორბის მანქანა 117
ფრინველთა მეფე 118
ერთმა ციკანმა 119
ობოლი ციფვი 120
ლუკას ფეხსაცმელები 121
ხარმა სიქვა 122
მელია და გბელი 123
ის მითორმეტი პატარა 124
ცრემლები ვერ შევუჩემე 125
ბაბუნძილი ჩხიკვი 126
მელა ტიროდა 129
მერცხალმა გვანარა 130
ვირის ჭკუა 131
ტყის მოსამართლე 132
ვახოს თავგანწირვა 133
ორი კურდღლის თავგანდასავალი 134
წიწილებსაც უშველა 136
რეზოს ბაჭია 138
მწყემსი ვაჟა 139
მარი ბაკვეთილს ამზადებს 140
მშრომელი მიტო 141
თმა და ვარდი 142